

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

JANUARY 25th, 1963 — No. 580 — 18th YEAR OF PUBLICATION

HET SOFTENON-PROCES

In sommige gevallen heeft het zijn goede zijde om nieuws een paar maanden te bewaren. Wanneer een bepaalde gebeurtenis sterk de aandacht trekt, is het niet steeds mogelijk voldoende afstand te nemen teneinde zich een juist oordeel te vormen. Dan kan het wenselijk zijn er dadelijk niet teveel van te zeggen, totdat de gevoelens wat tot rust gekomen zijn. De zaak waar het om gaat kan men dan objectiever bezien.

Zulk een geval is het z.g. "Softenon-proces". Misschien vraagt deze of gene zich af wat dit ook weer was. Er is sindsdien al weer zoveel gebeurd, dat de herinnering gemakkelijk kan zijn vervaagd. Het Softenon-proces was de geruchtmakende rechtzaak in de Belgische stad Luik, waarbij een moeder terecht stond, die haar misvormde kindje had gedood. Het was een proces, waarover vrijwel de gehele wereld in spanning verkeerde en waarbij vooral het Vaticaan een buitengewoon grote belangstelling aan de dag legde.

Het geval kwam reeds dadelijk in een bepaald licht te staan. De zaak moest dienen voor een speciale jury, niet voor de normale rechters. Dit duidde er reeds op, dat men een ruime plaats wilde inruimen voor het gevoel en dat men niet volgens de strakke lijnen van het recht wilde oordelen. Bovendien kan men blijkbaar op een een jury grotere pressie uitoefenen dan op rechters, die gewend zijn de wet te doen spreken. En dit is blijkbaar ook in sterke mate gedaan.

De gehele zaak krijgt echter nog een ander aspect, indien wij lezen wat Professor J. Waterink in "Centraal Weekblad" hierover schreef.

Wij citeren:

"En hoe onmenselijk heeft men dit moedertje in het ziekenhuis behandeld! Men vertelt haar vier dagen lang, dat ze een prachtig kind heeft, — om dan opeens, zonder voorbereiding, zonder nadere inlichting haar haar zo ernstig misgroeide kind (haast onmenselijk misvormd volgens getuigen) te tonen.

Hier is een onmenswaardig gedoe geweest, dat mede de achtergrond vormde van wat er gebeurde. En nu is België een land waar men met de psychologie van het geval zo sterk rekent, dat men moordenaars vrijspreekt."

Wij kunnen de bijzonderheden van het gehele geval nu wel laten liggen. Zij zijn zo in-droevig, dat men daar verder maar beter het zwijgen toe doet.

Maar wat in Luik naar voren kwam, staat niet op zichzelf, ook al kan men soortgelijke "voorbeelden" niet dadelijk opnoemen. Het is maar niet een "incident", waarbij een moeder in een soort wanhoopstoestand haar misvormd kind het leven ontneemt. Wat hier naar voren treedt is stellig niet alleen de misdaad van die moeder. Hier is een misdaad gepleegd in naam van de liefde, niet alleen door die moeder, ook door anderen. En niet alleen in Luik, ook daarbuiten.

Liefde is een begrip geworden, waar men alle kanten mee uit kan. Op grond van de liefde (of humaniteit, of welk ander plaatsvervangend woord men ook maar gebruiken wil) kan er tegenwoordig van alles bij door. Op grond van de liefde werd in Luik een moeder de onwaarheid verteld, dat zij een prachtig kind heeft, terwijl ze in werkelijkheid een verschrikkelijk kind heeft. Op grond van de liefde wordt doodslag, waartoe die moeder indirect gebracht is, vrijgesproken. Het ging niet meer om het recht, het ging om de vraag welke waarde aan humaniteit toegekend kan worden. En het ging om de vraag welke toekomst dit kind tegemoet zou gaan. Of aan het recht is voldaan speelt geen rol meer.

Er worden in naam van de liefde wat verhoudingen scheef getrokken! In de naam van de liefde wordt aan de overheid het recht ontzegd het zwaard te dragen en de doodslag te wreken. Het is in naam van de liefde voor de mensheid, dat het communisme hele volkeren met ijzeren hand onderdrukt. Maar het is eveneens in naam van de liefde, dat men zich één moet gevoelen met de "community" en geen eigen levensovertuiging mag uitdragen. Politieke candidaten willen ons doen geloven, dat hun liefde voor de medemens en voor de gemeenschap hen er toe brengt de dingen naar het lidmaatschap van het parlement of van de gemeenteraad. Het is in naam van de liefde dat er in de Kongo weinig minder dan een broederoorlog aan de gang wordt gehouden en het is in naam van de liefde voor de Papoeas, dat Nederland onder druk kwam om Nieuw Guinea maar prijs te geven. Er wordt zelfs in de naam van de liefde gepoogd de waarheden der Schrift wat bij te vijlen, zodat zij de eenheid onder christenen niet in de weg zal staan.

Er wordt met de liefde wat afgoderij gepleegd! Alsof het iets is, dat men zorgvuldig kan opkweken tot een zelfstandig iets. Alsof liefde niets meer te doen heeft met recht. Alsof wanneer een man zijn vrouw liefheeft, hij daarmede alle recht overboord zet en alsof een vrouw, die haar man liefheeft, alle recht heeft prijsgegeven.

Betekent dit dan dat er eigenlijk geen echte liefde bestaat? Die bestaat er zeker, maar als er iets is, waarin de mens bij uitstek het beeld van God draagt, dan is het juist in de liefde. Echte liefde kan nimmer worden losgemaakt van de bron van de liefde, en dat is God. Zo gauw we liefde los maken van God of zodra we willen liefhebben zonder dat wij daarin eerst Hem bedoelen, hebben wij van de liefde een caricatuur gemaakt. Er wordt zo ontzettend veel als liefde gepresenteerd, wat in de grond van de zaak zelfzucht is.

Er is in ieder mens een begeerte om geliefd te worden of om lief te hebben, zoals er in ieder mens een begeerte naar religie is. Maar zo goed als religie zonder God in Christus onbestaanbaar is, zo goed is echte liefde onmogelijk zonder God. Juist daarom raakt er zoveel wat in naam van de liefde wordt gedaan op drift. Als wij niet liefhebben om Gods wil en daarin Zijn recht erkennen, raken wij ermee in de knel. Dan weten wij er uiteindelijk geen raad mee en dan kunnen wij komen tot daden, zoals die moeder in Luik.

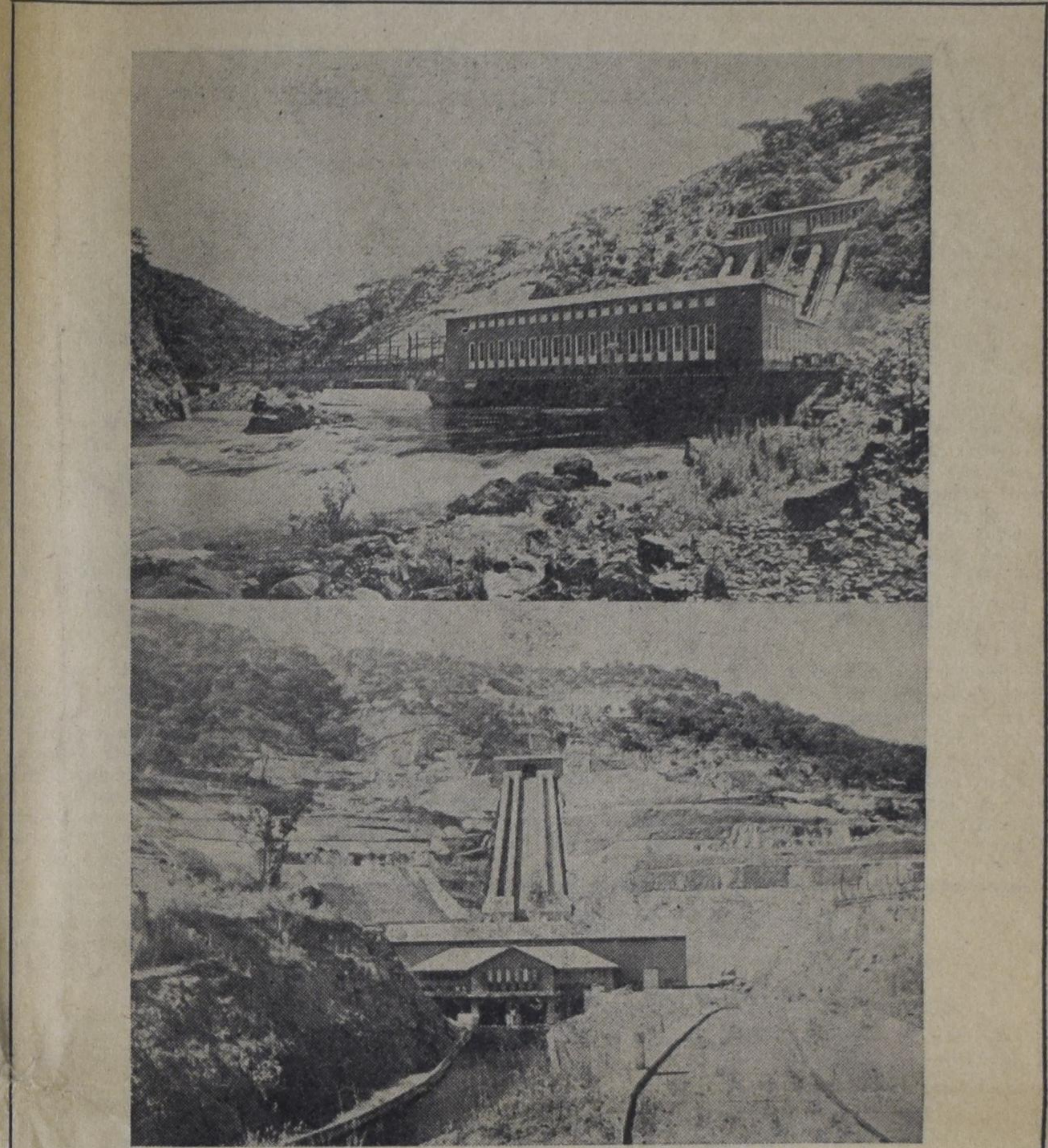
Wat in het Softenon-proces tot uiting kwam staat niet op zichzelf. Het is maar geen "slip" die een jury op een ongelukkig moment maakte. Het is de valse tegenstelling tussen liefde en recht, die elkander niet uitsluiten en die elkander ook niet laten uitsluiten.

Dit zullen wij ons ook in eigen kring bij herhaling moeten realiseren. Wij behoeven niet naar Luik of naar de Kongo te gaan om een caricatuur van de liefde te zien. Die is vaak te bespeuren in ons eigen leven en in onze eigen omgeving. Er zijn al heel wat mensen verguisd en er zijn al heel wat mensen gebrandmerkt in eigen kring, omdat zij anders meenden te moeten denken dan anderen.

De Heiland is toch gekomen om de gemeenschap tussen God en ons te herstellen? Juist omdat die gemeenschap in Hem is hersteld, kunnen wij gemeenschap met elkaar oefenen. Anders niet. Anders blijven wij vreemden van elkaar. Wij kunnen elkaar niet echt liefhebben, tenzij wij eerst in de gemeenschap met God zijn hersteld. Dat gaat niet tegen 1 Corinthe 13, de psalm der liefde, in, maar dat is juist wat dit hoofdstuk ons leert. Daarin gaat het juist over de gemeenschap met Christus, die in het voorafgaande twaalfde hoofdstuk is omschreven.

Het rijkste in die gemeenschap is liefde, want God hééft niet alleen lief, maar is Liefde. Doch dit betekent eveneens, dat buiten Hem nooit en nergens ware liefde te vinden is.

D.F.



De tijdens het Belgische bestuur gebouwde electrische centrales Delcommune (boven) en Le Marinel (onder) in Katanga leveren behalve de stroom voor de installaties van de economisch zo belangrijke mijnen van Union Minière ook stroom aan talrijke andere industrieën en de spoorwegen. Troepen van de Verenigde Naties bezetten thans Katanga met als oogmerk de industriële rijkdom van deze provincie ten bate van alle Kongo-provincies aan te wenden.

Niet herkende gevolgen van "Kolonialisme"

Dank zij het vrijwillig terugtrekken van Engeland, Frankrijk en België uit de door deze rijken bestuurde gebieden, is het overgrote gedeelte van Afrika thans bevrijd van het dusgenaamd kolonialisme. Het is een bekend feit, dat dit echter slechts zelden geleid heeft tot verhoogde welvaart in de betrokken gebieden. De bloedige gebeurtenissen in de vroeger door België bestuurde Kongostaat, zoals deze zich onder auspiciën van de Verenigde Naties de laatste weken hebben afgespeeld, spreken duidelijke taal. Men is het er wel vrijwel algemeen over eens, dat daar waar de Belgen geheel zijn verdwenen, en thans de centrale Kongolese overheid als souverein wordt erkend, de orde en rust en welvaart niet het peil bereiken van hetgeen te zien was in Katanga, waar Belgen en Britten grote invloed uitoefenden. Nu ligt de toestand hier echter ingewikkeld, omdat de rijkdommen van de bodem niet regelmatig over de onderdelen van het voormalige Belgische Kongogebied zijn verdeeld. Wanneer wij het vraagstuk zuiverder willen beschouwen, kunnen wij aandacht schenken aan de gebeurtenissen in Togo, die in de tweede week van Januari van dit jaar hebben plaats gevonden.

Togoland is gelegen aan de westkust van Afrika, ongeveer in de nabijheid van het oud-Nederlandse gebied, dat in die tijd de naam droeg van de Goudkust, een overigens uiterst ongezond bezit, dat negentig jaar aan Engeland werd afgestaan, onder het beding, dat Nederland nu de vrije hand kreeg tegen Atjeh.

Dit Togoland werd in de tweede helft van de negentiende eeuw van Duitsland, dat daarmede wilde bewijzen, dat het ook zijn plaatsje wenste in de zon. Heel veel plezier hebben de Duitsers van dit land niet gehad. En in de eerste wereldoorlog werd het tegelijk met de overige Duitse koloniën aan Duitsland ontnomen en als mandaatgebied onder het toezicht van de Volkenbond aan Engeland en Frankrijk afgestaan. Bij dit alles werd met de belangen van de inwoners weinig rekening gehouden. Duitsland had dit gedeelte van het donkere Afrika in bezit genomen uit eigen belang. En Frankrijk en Engeland kregen daar de feitelijke macht als vergoeding voor de schade, die Duitsland, dat de schuld

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

van de oorlog droeg, aan deze landen had veroorzaakt. En toen na de tweede wereldoorlog Engeland begon met een reeks onafhankelijkheidsverklaringen, onder behoud van enige band met het Britse gemenebest, werd het Engelse gedeelte bij Ghana gevoegd, dat zijn onafhankelijkheid verkreeg. En enige tijd later verleende ook Frankrijk aan zijn mandaatgebied de onafhankelijkheid. En daarmede scheen aan het kolonialisme in deze streken een einde te zijn gemaakt. En vele idealisten in West Europa meenden in hun argeloosheid, dat met veel hulp van het westen een gouden tijd voor al deze landen kon aanbreken. Met het oog daarop werden deze en ook andere Afrikaanse landen toegelaten tot de organisatie van de Verenigde Naties. Ghana toonde zijn goede wil, door een belangrijk contingent te leveren voor de V.N. troepen, die een einde moesten maken aan de zelfstandigheid van Katanga. Alleen was het wat vreemd, dat de hoogleraar, Busia, die zowel in Leiden als in het Haagse Institute for Social Studies doceerde met de gang van zaken in zijn vaderland Ghana zo weinig tevreden was, dat hij ontslag nam uit zijn in ons land zeer gewaardeerde werkzaamheden en zich naar Londen begaf, om vandaar het verzet tegen het bewind in Ghana te leiden.

En wat men zo van tijd tot tijd te horen kreeg over opheffing van grondrechten, en willekeurige gevangenneming en systematische persoonsverheerlijking van de president, die zelfs naar vergoddelijking ging streven, doet begrijpen, dat er verzet zowel van binnen als van buiten zich ging ontwikkelen.

Maar daarmede was men er nog niet. Nkroema, de Ghanese president, had Napoleontische neigingen. Hij droomde van één groot Afrika, dat de leiding zou nemen van de gehele wereld, in welk werelddeel dan Ghana weer de hoofdrol zou spelen, zoals die gezien werd door de president Nkroema. Daarvoor werden allerlei bondgenootschappen ontworpen tussen Afrikaanse staten. Daarvoor werden ook aanvallen gepleegd op buurlanden. En in de tweede week van Januari kwam het zo tot een opstand in Togo, dat eens Frans was. Groot is dit gebied niet. Het is nog niet tweemaal zo groot als Nederland en telt slechts een millioen inwoners, terwijl Ghana zevenmaal zo groot is als Nederland en bijna zeven millioen inwoners telt.

Dit was niet de eerste keer. Een jaar geleden werd ook reeds een inval gedaan. De leiders daarvan verklaarden, dat zij opgeleid waren in Ghana. Hun aanvoerder speelt thans weer een grote rol. De president van Togo, Olympio, wees elke medewerking aan een complot in Ghana af. Maar hij betoogde, dat het Engelse gedeelte van Togo, dat aan Ghana was gekomen, zo spoedig mogelijk weer met Togo moest worden verenigd. Daarbij wees hij ook op de stromen vluchtelingen, die uit Ghana binnenkomen, waarvoor hulp van buiten nodig was. Helemaal brandschoon was deze president ook niet. Want op zijn last werd een Frans Rooms Katholiek blad in beslag genomen, omdat in dit orgaan, Présence Chrétienne, critiek op de regering was uitgeoefend.

(Sinds Prof. Scholten het bovenstaande schreef heeft president Olympio met zijn leven moeten betalen voor het dwarsbomen van zijn tegenstanders: zijn doorboord lichaam werd aangetroffen voor de ingang van de Amerikaanse Ambassade. Men veronderstelt dat hij daar bescherming tegen de moordenaars wilde zoeken. Ondanks sommige bezwaren tegen hem werd president Olympio toch als een der meest bekwame en gematigde Afrikaanse leiders beschouwd. Zijn dood zal vrij zeker door meer wanorde en onrust gevolgd worden. Red. C.C.)

Ondertussen gaat het met slechts weinig jonge Afrikaanse staten redelijk of goed. De hoofdoorzaak daarvan is, dat men niet heeft herkend de koloniale ondergrond van het heden. Bij de vrijwording en onafhankelijkheidsverklaringen is men namelijk uitgegaan van de oude grenzen. Deze waren bepaald door de belangenstrijd van de Europese machten als Frankrijk en Engeland en Duitsland. De Kongostaat kwam aan de koning van België, omdat de ene Europese macht deze aan een andere wereldmacht niet gunde. Door die grenzen als basis te gebruiken kreeg men geen staten die berusten op eenheid van de bevolking. Integendeel, elke staat bevatte een mengelmoes van stammen met eigen zeden en gewoonten en rechtsinstellingen. Ze waren alleen bijeengebracht door de koloniale overheerser. Toen deze zich terug trok, was het met de eenheid ook gedaan en konden de verschillende stammen elkaar met grote bloeddorst bestrijden. Men zie naar de Kongostaat.

Bovendien is het op die wijze verklaard, dat er geen algemeen erkend gezag was, maar alleen tot staatshoofd geproclameerde stamhoofden, die natuurlijk door andere stammen niet werden erkend. Van een algemene welvaartspolitiek kwam op die manier ook niets.

Had men meer rekening gehouden met de historische wording van de verschillende gebieden, dan zou men misschien minder snel tot algehele onafhankelijkheid zijn gekomen, maar men had resultaten verkregen, die meer levensvatbaarheid hadden bezeten. Bovenal had men op die manier een goed gezagsorgaan gekregen, dat zich kon handhaven en zich legitimeren door het beantwoorden aan de roeping van elke gezagsdrager, namelijk het recht te handhaven en de welvaart te bevorderen en het algemeen belang te behartigen zoals men wil dat men zelf behandeld wordt.

Nu geven wij toe, dat deze jonge volken zich het hoofd op hol hadden laten brengen door het woord: Vrijheid.

Maar in de Franse revolutietijd van het einde van de achttiende eeuw schreef een verstandige figuur reeds: Vrijheid, hoeveel gruwelen worden er in Uw naam bedreven.

Het zal heel wat moeite kosten, om van deze gebieden, waar geen algemeen erkend bekwaam hoofd is en waar geen eenheid van volk, noch eenheid van territoir is, levenskrachtige staten te maken. Daarvoor is ook nodig, dat men eerlijk de gevolgen van het kolonialisme herkent.

Wij willen graag proefnummers zenden aan hen die ons blad nog niet lezen. Als U namen en adressen hebt, wilt U ons die dan even zenden? Ons adres is: Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Hartelijk dank!



Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

De Schemerlamp, die ik kortgeleden wijdde aan humor, heeft nogal wat stof opgeworpen. Laten we hopen, dat de uitwerking naar verhouding is! Hier komt een reactie van onze abonné, Mr. A., die in Edmonton woont. Hij schrijft:

"Met genoegen heb ik Uw artikel gelezen over humor. Zelf mag ik ook graag humor. Maar een zeker deel heeft me toch gegriefd: als U aanhaalt de humor van Dr. Okke Jager. Al heeft die goeie man nu drie titels voor zijn naam, Prof., Dr. en Dominee . . . zoals die zich aanstelt in zijn humor en dan uit de bijbel, nee, dat kan mij niet bekoren. Hij spreekt God haast aan als zijn gelijke. Dit is bij mij geen humor meer, dit is banaal.

Wist U, dat Hendrick de Cock, de man van de Afscheiding, in Zwolle in de gevangenis zat en daaruit door twee Rooms Katholieke magistraten verlost werd? Dat ze hem nog reisgeld meegaven op zijn weg en dat ze de Hervormde heren voor schut lieten staan? Misschien zult U zeggen: dat waren goede werken, maar die ontsieren ons ook niet. Dàt noem ik nu vermakelijk en echte humor! Al was dit dan geen humor uit de bijbel, maar uit de gevangenis."

Hier is dan Uw antwoord, Mr. A., en dank voor Uw brief. Ik had even plezier, omdat U Okke Jager, 'die goeie man", verraste met drie titels. Zo ver heeft hij het bij mijn weten nog niet geschopt, hoor! Doctor en dominee, ja, maar professor? We zullen moed houden, want wat niet is, kan komen. Hij is niet voor de poes. Dat U zijn humor niet altijd even geslaagd vindt, kan ik me wel indenken. Hier en daar in zijn werk vinden we iets gekunstelds, waardoor hij dan meer op een woordgoochelaar gaat lijken. Maar ja, dit is een kwestie van persoonlijke smaak. U weet: daarover valt niet te twisten!

Met interesse las ik Uw verhaaltje over de dappere Hendrik. Dat was dus een bevrijding van een kant, waarvan hij die zeker niet verwachtte. Het deed me denken aan de onverwachte bevrijding van Paulus en Silas, toen ze in de gevangenis van Philippi zaten. Een pijnlijke, maar ook in de grond vermakelijke geschiedenis. Want ze werden met publiek eerbetoon de stad uitgeleid door dezelfde magistraten, die hen de dag daarvoor als landlopers in de gevangenis gesmeten hadden. U ziet: toch humor in de bijbel! Wees gerust, ik verdenk U niet van Roomse neigingen . . . Vast onze hartelijke gelukwensen voor Uw 72ste verjaardag op 15 Febr. D.V. en dat U nog lang met genoegen ons Calvinist-Contact mag lezen!

Ook ons aller vriend Arie Dof blijkt, krachtens zijn ontboezeming in het nummer van 4 januari, met mij van mening te zijn, dat we meer lachende mensen in onze kring nodig hebben. Dat was een mijmering van de bovenste plank, Arie, want je hebt naar m'n hart gesproken! Hoe jammer voor je Katrientje, dat ik nu niet beweren kan jaloers te zijn, wanneer mijn echtgenoot *jouw* stukjes met een brede grijns zit te lezen . . . Je stukje "Lachers gevraagd" maakte zo'n indruk op me, dat ik met een zakdoek de tranen moest wegvegen. Juist kwam er toen een zoontje binnen en vroeg medelijdend: "Why are you crying, Mom?" Ik legde hem uit, dat Mom zat te snikken van de lach om wat er in C.C. stond. Waarop hij me, gerustgesteld, een zoen gaf en losbarstte in een oud soldatenliedje. Zijn keuze was zo toepasselijk, dat ik op slag weer begon te schudden. En alzo, uit de mond der kinderen ontving ik een strijdleuze, die me ook geknipt lijkt voor jou, als bemoediging bij je goed werk: "Praise the Lord and pass the ammunition!" Doe mijn groeten aan Katrien en tot ziens. (In de krant, natuurlijk . . .)

Tot zover over de humor. Dat die in rijke mate onder ons gevonden mag worden, is de wens van ondergetekende. We komen nu tot het onderwerp, dat ik graag een plaatsje in onze rubriek wil geven. Aan het begin van een nieuw jaar zitten we traditie-getrouw vol met goede voornemens. Dit is dus een geschikt moment om U te vragen: hoe is het met de sexuele voorlichting, die U tot nu toe aan Uw kinderen gaf? En als U voelt, dat U tegenover hen tekortschiet, hebt U dan het plan om daarin verandering te brengen?

Dit zijn maar geen vragen "out of a blue sky", zoals onze landgenoten het schilderachtig uitdrukken. O nee! Al lang was ik van plan om hierover eens te schrijven, want dit punt is reeds meermalen opgedoken in de briefwisseling met Schemerlamp - lezeressen. Meestal terloops, maar ook wel rechtstreeks in een klacht aan het adres van ouders, die zich van deze taak met een Jantje van Leiden afgemaakt hadden. Ik denk nu b.v. aan een lezeresje, dat me kortgeleden schreef: "Ik zit hierover zo te tobben, Saskia, en vraag het daarom maar aan jou. Je moet weten, dat mijn moeder nooit over zulke dingen met ons praatte en dat ik het daarom niet aan haar durf te vragen . . ."

Zij is de enige niet. Hoeveel jonge mensen en teenagers in onze kring kunnen hetzelfde zeggen? Hun vaders en moeders hebben dit gedeelte van de opvoeding verwaarloosd. De vragen, die hun kind stelde, hebben zij systematisch op de lange baan geschoven. Totdat het ophield met vragen, teleurgesteld, en zelf probeerde de antwoorden te vinden. Dikwijls op de verkeerde plaats. Zodat het voor het leven een verwrongen kijk kreeg op één van de mooiste dingen, die God aan de mensen geschonken heeft. Erg, is het niet?

Het is me duidelijk, dat de voorlichting bij ons nog heel wat te wensen overlaat. Ondanks alle boeken, die hierover geschreven zijn, ook door christenen. Nog steeds zijn er ouders, die de wonderen van voortplanting en geboorte niet openhartig bespreken met hun kinderen. Zij beschouwen deze dingen als taboe en halen de vreemdste stunts uit in hun pogen om een antwoord te omzeilen. Vallen ze nog terug op de bakerpraatjes uit grootmoeders tijd? Ik kan uit hun houding slechts één conclusie trekken, n.l. dat ze zelf met al hun levens- en huwelijkservaring nog nooit werkelijk klaargekomen zijn met dit gedeelte van het menselijk bestaan. Dat ze eigenlijk geen raad weten met het geval en het daarom maar aan anderen overlaten om hun kinderen in te lichten. Die "anderen" zijn dan vaak de vroegwijze school- en straatvriendjes, met een verbeelding en een vocabulaire, waarbij je de haren te berge rijzen.

We mogen als ouders wel eens nadenken over de schuld, die we op ons kunnen laden door onze verantwoordelijkheid in deze weg te schuiven. Na de verhouding van de mens tot God komt onmiddellijk zijn verhouding tot de medemens. Boven het leven staat met vlammende letters: hebt uw naaste lief als uzelf. Dit gebod geldt wel zeer bijzonder voor de hoofdstukken "Liefde, huwelijk en sexueel leven". Als we dit voor onszelf geleerd hebben, dan zal geen moeite ons teveel zijn om ons kind zó op te voeden, dat het later ook gelukkig kan worden. Een geestelijk-gezond en evenwichtig mens. We laten het dan niet alleen tobben en al tastend zijn weg zoeken, waardoor de kans op struikelen zoveel groter wordt.

Want vergis U niet, mijn lezeres, sexuele problemen en misstappen kunnen iemands leven verwoesten, ook dat van een christen. U behoeft maar naar het dichtstbijzijnde mental hospital te gaan om dit te constateren. En nu spreken we nog niet eens over het verdriet, dat in stilte onder ons geleden wordt, en waarvan niemand iets weet, zelfs de naaste familie en de dominee niet . . . Wie zal zeggen, hoeveel leed voorkomen had kunnen worden door een betere voorlichting?

Het heeft echter weinig nut om te treuren over de fouten van een vorige generatie. Wel kunnen we er van leren. En daarom: zend Uw kind niet weg, als het met een vraag bij U komt. Al bent U, bij wijze van spreken, het plafond aan het verven . . . daal van de ladder af en neem de tijd om hem te antwoorden; Bovenal: *wees strikt-eerlijk*. Geen fabeltjes of dooddoeners. Slechts de waarheid is voor Uw kind goed genoeg. Geef precies en volledig antwoord op de vraag .Als U klaar bent, informeer dan of hij het begrepen heeft en zeg tenslotte, dat hij weer bij U moet komen, zodra hij iets wil weten. Op deze manier gaat de voorlichting zonder schokken en houdt gelijke tred met de verdere ontwikkeling van Uw kind.

De fout, die sommige ouders maken, is dat ze hun spreken over de wonderen van het leven vergezeld doen gaan van een plechtig gezicht. Ze laten diverse ongezochte gelegenheden voorbijgaan en dan, wanneer zij de tijd gekomen achten om hun kroost in te wijden ,maken ze er een soort officiële ceremonie van. Doe maar heel gewoon, mensen, en jaag Uw kinderen niet de stuipen op het lijf! Hebt U wel opgemerkt hoe simpel en rechtuit de Bijbel over deze dingen spreekt? Dáár vindt U geen omwegen en formaliteiten, maar een natuurlijkheid, die verfrissend is.

(Vervolg op pag. 9)



Bovenstaande fraaie foto van H.K.H. Prinses Beatrix werd speciaal voor Haar verjaardag voor publicatie beschikbaar gesteld. Zij hoopt op 31 Januari a.s. Haar vijf en twintigste verjaardag te vieren. Onze beste wensen!

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Phone 547-1488 and 547-1489

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Please inform us immediately of any change in your address.

VAN ZEE TOT ZEE

Geschiedenis van Canada (1)

DOOR REV. G. RIENKS

In 't verleden ligt het heden . . .

Wat wisten we eigenlijk van de geschiedenis van dit land af toen we hier voet aan wal zetten? Van de idealen die vorige generaties bezield hebben om een weg te banen in een eindeloze wildernis? Dat was in Holland anders. Daar speelden we Watergeuzen en was het verleden een levende werkelijkheid.

Als we een ontdekkingstocht willen maken door Canada's geschiedenis, dan is dat natuurlijk niet om dat verleden op zichzelf. We willen zien hoe de idealen van de eerste pioniers ons kunnen inspireren en het zal ons meer eerbied geven voor wat reeds werd opgebouwd. Het zal ons misschien ook wat bescheidener maken en beter leren verstaan de achtergrond van de mensen met wie we leven. En — in ons hart is het gebed dat God ons daardoor duidlijker doet zien de taak die we hier hebben.

Op zo'n verkenningstoch kun je moeilijk aan alles tegelijk de aandacht besteden. Daarom zouden we eigenlijk drie keer die tocht moeten maken. Eerst een meer algemene oriëntering. Daarna hoe de Kerk hier haar weg is gegaan. En tenslotte welk spoor het Calvinisme heeft getrokken in dit land.

U ziet, we zijn voorlopig nog niet klaar.

Het land waar wij wonen.

De geschiedenis van een natie is mede bepaald door de natuurlijke gesteldheid van het land. Denk nog eens aan Holland. De eeuwenoude strijd met het water heeft er zijn stempel op gezet en tegelijk waren de grote rivieren de natuurlijke barrières waarachter men zich kon terugtrekken tegenover Spaanse tirannie.

En daarom is het goed eerst eens aandachtig te kijken naar de kaart van Canada.

Het eerste wat ons opvalt is de ontzaggelijke grootte. Het strekt zich uit over een breedte van meer dan 3000 mijl, is groter dan de Verenigde Staten en Alaska tezamen, en maar iets kleiner dan geheel Europa. In het zuiden, bij de Grote Meren, vindt men tabaksvelden en wijngaarden — en in het hoge noorden ijsvlakten die nooit ontdooien. En het strekt zich uit van de zee tot aan de zee, van de Atlantische tot aan de Stille Oceaan. Het is te begrijpen dat deze eindeloze afstanden op zichzelf al een grote hindernis vormden voor de penetratie van dit land.

Maar bovendien zijn er andere natuurlijke barrières waardoor het begrijpelijk zou zijn als hier verschillende zelfstandige staten zouden zijn ontstaan en niet één natie was gegroeid.

U moet maar eens het bijgaande kaartje bestuderen.

Als we van Oost naar West gaan zijn er, globaal genomen, vijf totaal verschillende gebieden, die door de natuurlijke gesteldheid meer van elkaar afgescheiden zijn dan met elkaar verbonden.

In de eerste plaats de Atlantische provincies, de Maritimes (no. 5 op de kaart). Door de eeuwen heen was de aandacht van deze provincies gericht op de zee. De zee verbond hen vooral met Engeland. Daar lagen hun belangen. Tevens vinden we hier de uitlopers van de Appalachen, een bergketen die de eerste versperring vormde naar het achterland.

Dan is er de vruchtbare St. Lawrence vlakte, de slagader van Canada (2).

In het centrum vindt men het zgn. Canadese schild (2), een oeroud, rotsachtig plateau dat bijna de helft van het Canadese land in beslag neemt. Vanaf Labrador in het Oosten, door bijna geheel Quebec, dringt zich dit schild door tot diep in het zuiden van Ontario en zwenkt dan noordwaarts 2000 mijl. Het is te begrijpen welke grote hindernissen dit gebied opleverde voor de pioniers.

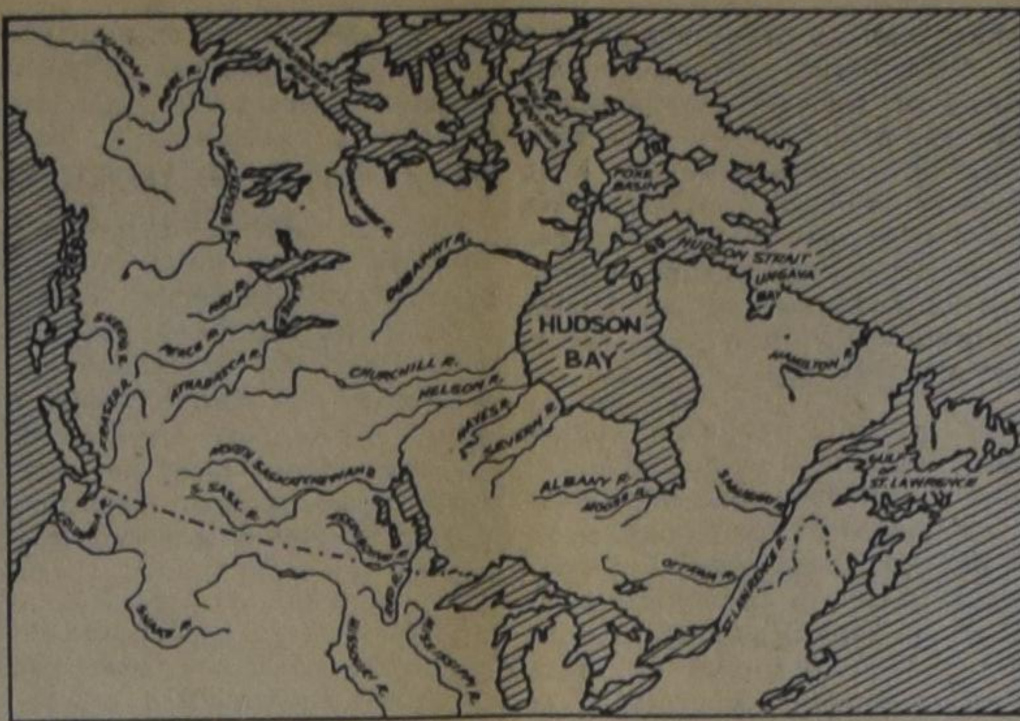
Daarna volgt als vierde gebied de prairies (3b). Deze uitgestrekte vlakten zouden later blijken te zijn de broodmand voor de wereld.

En tenslotte in het verre Westen de Cordilleras (6) tussen de prairies en de Stille Oceaan. In werkelijkheid bestaan ze uit 4 evenwijdige bergketens over een breedte van 400 mijl. Goede passen van Oost naar West zijn zeldzaam en ook de koude bergrivieren, die door diepe, kronkelende ravijnen stromen, waren moeilijk bevaarbaar.

Wat een rijke verscheidenheid biedt het Canadese landschap. Wat ons daarbij opvalt is dat de meeste van deze gebieden een natuurlijke voortzetting zijn van wat men vindt in de Verenigde Staten. De verbindingslijnen lopen van Noord naar Zuid en de scheidingslijnen van Oost naar West. Het is te begrijpen hoe gemakkelijk daardoor de beïnvloeding is vanuit de Verenigde Staten. Als men er Alaska bij rekent is de grens tussen Canada en de Ver. Staten 5.443 mijl lang en ieder jaar passeren ongeveer 50 millioen personen deze grens over en weer.

Hoe is het mogelijk dat, gezien deze geografische gesteldheid, er toch één natie groeide van Oost naar West?

Daarin heeft de politiek een rol gespeeld, maar ook het grote netwerk van rivieren, die meer naar het Oosten of naar het Westen



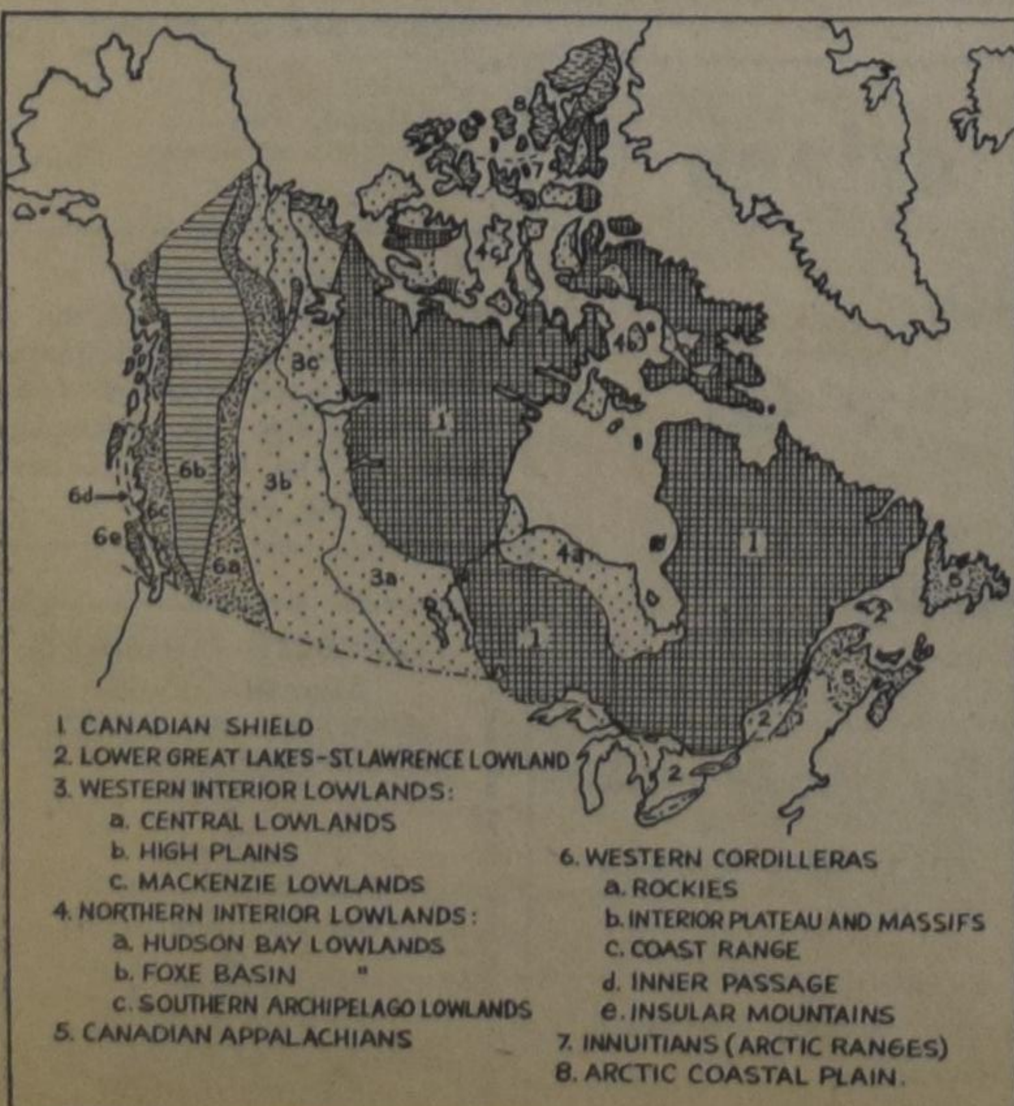
stromen, dan naar het Zuiden. Een enkele blik op het kaartje maakt dit duidelijk.

De St. Lawrence met de daarmee verbonden Grote Meren dringen, over een afstand van 2000 mijl, diep in het hart van dit continent. Een andere verbindingsweg naar de Atlantische Oceaan was de Hudson Baai met de Churchill-rivier (1000 mijl), de Severn en de Albany. In het Noor-Westen de Mackenzie-rivier, Canada's langste rivier, 2635 mijl. En aan de Westkust de Fraser-rivier. Dit waren de wegen waarlangs men steeds dieper dit territoir binnendrong en die de schakel vormden van Oost naar West.

Van zee tot zee.

Het land waar wij wonen overweldigt ons telkens weer door zijn grootsheid en zijn schoonheid. Velen van ons hebben daardoor beter allerlei woorden uit de Psalmen leren verstaan. "Gij, die de hemelhoge bergen doet pal staan door uw kracht, zodat zij vloed en stormen tergen, Gij zijt omgord met macht!" En het "van zee tot zee" brengt ons telkens weer in herinnering die Messiaanse Psalm, Ps. 72: "Van zee tot zee zal Hij regeren".

Moge dat het diepste verlangen zijn van ons allen, die hier voet aan wal hebben gezet.



Een Mislukte Herdenking

Onder dit opschrift schrijft ds. K. M.(eima), Geref. predikant te Bunschoten-Spakenburg (zelf voorheen vrijgemaakt predikant) in het Gereformeerd kerkblad van Bunschoten-Spakenburg en Eemdijk" het volgende:

"De plaatselijke herdenking van het sterven van Prinses Wilhelmina door de Chr. Oranjeverenigingen van Bunschoten en Spakenburg is vrijwel mislukt. Dat is een grote schande voor ons dorp. Want als er één dorp was, dat reden had het sterven van Prinses Wilhelmina te herdenken, dan was het wel dit dorp. Want Hare Majesteit heeft, bij de grote watersnood in 1916 één van de kinderen van ons dorp tot petekind aangenomen. In het weekblad De Spiegel werd dat vorige week nog gereleveerd. Meer dan eenmaal heeft de Koningin zich in ons dorp vertoond. En door verscheidene meisjes uit onze gemeente is er op het Paleis gewerkt. Er is een nauwe band tussen Vorstenhuis en Bunschoten-Spakenburg.

Waaraan is het dan te wijten, dat deze herdenking een mislukking is geworden? De eerste oorzaak ligt bij de leiding in de Vrijgemaakte Kerk. Juist bij deze gelegenheid is het nog weer eens gebleken, hoe zeer de vrijgemaakte leiders zitten in de sectarische hoek. Men weet zich geen houding te geven tegenover zijn mededorpsgenoten in zulk een bij uitstek nationale zaak. Gelukkig is het niet overal in het land zo. We lezen in de krant, dat b.v. in Breukelen men wel gemeenschappelijk het sterven van Prinses Wilhelmina heeft herdacht. Doordat de vrijgemaakte kerkeraad weigerde gemeenschappelijk dit sterven te herdenken en zelfstandig een bijeenkomst heeft georganiseerd, was de eenheid en daarmee ook het élan gebroken. Hier ligt ook schuld van de Oranjeverenigingen. Waarom is niet op de één of andere wijze de jeugd ingeschakeld geworden? In de spaarzaam bezochte vergadering, die ik bijwoonde in de Nieuwe Noorderkerk, ontbrak zo goed als geheel de jeugd. Daar was ik al bang voor. Toen ik langs de ijsbaan naar Spakenburg fietste, zag ik, dat heel wat jongelui zich op de ijsbaan bevonden.

Ik neem aan, dat de jeugd daar wel gemeenschappelijk aan de ijsvreugde heeft deelgenomen! Daar heeft men nu een duidelijk gevolg van de Scheidingsverdwazing der ouderen. Men zegt: we kunnen onmogelijk gemeenschappelijk het sterven van de oude vorstin, die vijftig jaar over Nederland regeerde, gedenken. Wel zegt de jeugd, dan gaan we helemaal niet naar een herdenkingsbijeenkomst, maar blijven lekker op het ijs. En zo zijn we dan gekomen tot een derde oorzaak van het mislukken van deze herdenking: Dat er in de gezinnen niet alles op alles is gezet om plaatselijk deze herdenking tot een waardige demonstratie te maken van onze liefde voor het huis van Oranje. Wie had kunnen denken, dat ons dorp zo lauw had kunnen reageren op het verzoek van de plaatselijke Oranjeverenigingen, om het sterven van Prinses Wilhelmina te gedenken? Wij hebben vrijdag wel een heel slechte beurt gemaakt.

Het staat er met ons Gereformeerde dorp niet best voor, dat van de band aan het huis van Oranje zo weinig is gebleken."

— "Kerknieuws".

WIN ABONNEES VOOR CALVINIST CONTACT

KLEUR BEKENNEN



Mr. Lester Pearson is behalve leider van de Liberal Party en behalve leider van de oppositie in the House of Commons, ook houder van de Nobel prijs voor de vrede. Daarom zou men van hem niet in de eerste plaats een pleidooi verwachten voor het aanschaffen van atoombewapening, zoals hij enkele dagen geleden heeft gedaan. Het kon dan ook niet uitblijven dat zijn verklaring sterk de aandacht zou trekken, hetgeen waarschijnlijk ook wel de bedoeling is geweest.

Hoe men ook over de verklaring van de liberale leider denkt, of men die afkeurt of goedkeurt, de tweeslachtigheid in de politiek van ons land is er in ieder geval mee blootgelegd. Canada heeft wapens voor atoomraketten gekocht, maar niet de atoomraketten zelf. Canada heeft de indruk gewekt zich te willen verzetten tegen atoombewapening, maar ons land verkoopt uranium aan de fabrikanten van de atoombommen.

Men kan trouwens geen enkele partij in Canada vrijspreken van tweeslachtigheid. De Conservatieven, die aan de regering zijn, beijveren zich aan de ene kant om handel te drijven met communistische landen, doch aan de andere kant beijveren zij zich een resolutie in de Verenigde Naties samen te stellen, die het communisme moet veroordelen. De Liberalen stapelen verwijt op verwijt aan het adres van de regering, heel vaak voor dingen die zij zelf evenmin gedaan hebben toen zij 22 jaar lang aan het bewind waren. De Socialisten werpen zich op als voorvechters voor provinciale rechten en werken intussen voor een sterke centrale regering en een geleide economie. De Social Credit Party zegt het geheim te hebben voor een gezonde geldpolitiek, maar helpt inmiddels een regering aan het bewind te blijven, die juist van hun geldpolitiek niets weten wil. Of men nu naar de ene of naar de andere zijde ziet, het schijnt bij alle partijen te ontbreken aan een vaste basis of een vast program. Het opportunisme viert hoogtij.

Vrij plotseling nu komt de leider van de oppositie naar voren en pleit voor de aanschaffing van atoomwapens. Dit heeft natuurlijk zijn achtergrond. Canada is een leverancier (en een belangrijke) van de grondstoffen voor een atoomoorlog. Bovendien heeft ons land zelf de Bomarc anti-aircraft missile gekocht en geïnstalleerd op eigen bodem. Alleen maar, de regering heeft nog niet kunnen besluiten tot de aanschaf van atoomraketten, zonder welke de Bomarc practisch waardeloos is. Canada heeft de Amerikaanse Voodoo Interceptor gekocht voor gebruik in NORAD, de gezamenlijke Amerikaans-Canadese defensie in het Noorden. Canadese eenheden in de NATO zijn uitgerust met de Amerikaanse CF-104 Starfighters, die atoomraketten nodig hebben om doeltreffend te kunnen werken. Hetzelfde geldt voor de Canadese Brigade in de NATO, die de Amerikaanse Honest John artillerie heeft, welke eveneens met atoomraketten moet worden uitgerust.

Ondanks dit alles blijft de regering zwijgen, wanneer haar gevraagd wordt of deze wapens nu van "war heads" worden voorzien. Wel wordt bij herhaling gezegd, dat Canada mét atoomraketten niet zo goed als bemiddelaar kan optreden als zonder. De rol van bemiddelaar is tot nu toe voor ons land niet zo groot geweest, hetgeen geen verwondering behoeft te wekken indien men onze bewapening en onze allianties in ogenschouw neemt.

Wat Mr. Pearson nu gezegd heeft komt eigenlijk hierop neer, dat wij er niet langer omheen moeten draaien, mar ronduit zeggen aan welke zijde wij staan. Wij moeten kleur bekennen. Of deze raad door de regering zal worden opgevolgd valt te betwijfelen. Doch waarschijnlijk heeft Mr. Pearson niet zozeer de regering in gedachten gehad, toen hij zijn pleidooi hield, als wel de kiezers. Kennelijk wil hij het Canadese volk de tweeslachtigheid in onze politiek doen zien. Men moet niet vergeten, dat er dit jaar verkiezingen zullen moeten worden gehouden! Men kan moeilijk ontkennen, dat Mr. Pearson hier een sterke troef uitspeelt. Of hij dan de man zal moeten worden, die straks de leiding van de staat overneemt is een heel andere kwestie. Maar dat zijn pleidooi als zodanig inslaat is buiten twijfel. Dit bleek wel zeer duidelijk uit de houding van de Young Progressive Conservatives, die tijdens de conventie verleden week — ondanks de ovatie die zij Minister-President Diefenbaker brachten — met 36 tegen 23 stemmen uitspraken, dat Canada atoomwapens hebben moet. In andere woorden, zij betuigden trouw aan hun leider Diefenbaker, maar zeiden tegelijkertijd dat Mr. Pearson gelijk had.

Wat Mr. Pearson in zijn verklaring zei kwam in feite hierop neer, dat Canada geen vrije zelfstandigheid kent, maar dat ons land gebonden is aan de afspraken binnen het verband van NATO en NORAD. Onze defensie berust niet op onze wapens, maar op onze geallieerden. Daarom moet onze defensiepolitiek zich niet in de eerste plaats richten op eigen sterkte, maar op versterking van de geallieerden. Pearson zei, dat wij niet nakomen waartoe wij verplicht zijn. Omgekeerd zal Canada's houding veel invloed uitoefenen op de rol die ons land in de kring van die geallieerden zal kunnen spelen. De gebeurtenissen in Cuba en het ontzeggen van de Skybolt projectielen aan Engeland hebben doen zien, hoe dominerend de Verenigde Staten worden. De rol van Frankrijk, welk land al meer de indruk geeft zelfstandig beslissingen te nemen, of het nu atoombewapening dan wel de toetreding van Engeland tot de Common Market betreft, doet geen goed aan de gesloten eenheid van de Westerse geallieerden. Als daarbij Canada nu ook nog een twijfelachtige houding blijft aannemen, komt de gehele NATO nog meer op losse schroeven te staan. Mr. Pearson is zelf minister van buitenlandse zaken geweest en weet waar hij over spreekt. Men mag echter aannemen, dat Mr. Diefenbaker eveneens weet wat er aan de hand is en wat de gevolgen kunnen zijn. Op dit belangrijke punt zouden de twee partijen, Conservatives en Liberals, tot een gezamenlijk standpunt moeten komen en Mr. Pearson heeft reeds gezegd, dat hij daar voor gevoelen zou. Nu is het woord aan de Minister-President, die weliswaar zich gesteund weet door de "ban-the-bomb"-aanhangers, doch die zich niet zo prettig zal voelen over de houding van zijn eigen jonge partijgenoten.

Er zal veel afhangen van het standpunt dat de regering nu zal gaan innemen. Indien de twee grote partijen elkaar op dit punt niet kunnen vinden, is de mogelijkheid groot, dat ditzelfde punt beslissend zal zijn bij de aanstaande verkiezingen.

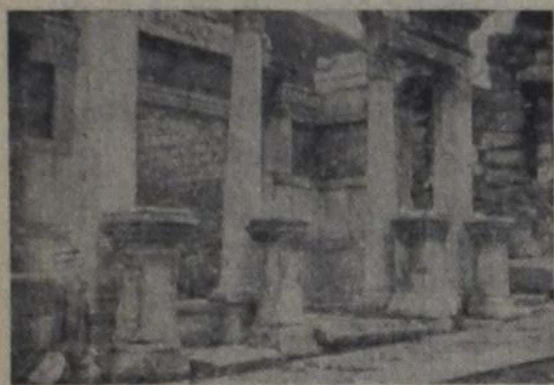
More subscribers is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

Een tocht naar Efeze (2)

Door de bloei en welvaart was Efeze meerdere prachtige en kostbare gebouwen rijk. Te zien zijn nog de overblijfselen van de tempels van Apollo en Athene en vele andere Griekse goden. Allen waren gebouwd aan straten van marmer. Aan dit gesteente is Efeze en omgeving rijk, hoewel men dit niet altijd heeft geweten. Er is een tijd geweest dat Efeze met afgunst naar Smyrna keek, waar men het marmer zo uit de rotsen kon hakken. De legende gaat nu dat op zekere dag een herder met zijn kudde in de buurt van Efeze door de bergen liep. Op een gegeven moment stootte een bok met zijn horens op een rotsblok en de herder liep naar het beest toe om te zien of het zich pijn gedaan had. Tot zijn grote verbazing zag hij dat het gespleten blok van wit marmer was. Opgewonden en de bok met zich meenemend, ging hij naar Efeze om de bevolking van zijn vondst te vertellen. Sindsdien hakte men ook daar het marmer uit de bergen en werden zelfs de straten geplaveid met dit prachtige gesteente. Materiaal om tempels en andere imposante bouwwerken op te trekken, was dus voorhanden. Nu nog wordt één straat "de marmeren straat" genoemd. De voetganger loopt hier niet over keien of stenen, maar over marmeren platen, die met fijne aderen doorweven zijn.



I. Hadryanus Tempel in een der straten van Efeze.

Voor het merendeel werden tempels aan de straat gebouwd, waarvan een heel bekende en deels gerestaureerde, die van Keizer Hadrianus is. (Foto I) Op de hoek van deze straat staat het grote theater. Daar tegenover kan men de overblijfselen zien van de bibliotheek van Celsus. Deze persoon was eens Senator en Gouverneur-Generaal van Azië. Hij was een groot liefhebber van studie en litteratuur. Na zijn dood lieten zijn erfgenamen te zijner gedachtenis, deze bibliotheek bouwen. Zijn stoffelijk overschot werd in een grafkelder onder het gebouw bijgezet. Een nauwe trap voert ons in een korte gang, waarna we ons in de kelder bevinden. We kunnen net rechtop staan en zien daar de prachtige sarcophaag welke met vier kransen, uit marmer gebeeldhouwd, is voorzien. In elke krans is een hoofd aangebracht, die de symbolische voorstellingen vormen van de Wijsheid, Voorspoed, Wetenschap en Deugd.

In de bibliotheek dienden nissen in de muur als boekenplanken. Deze zijn voorzien van een opstand, om ervoor te zorgen dat de boeken niet beschadigd werden. Ook hier bedekken nu nog marmeren platen de vloer. In vroeger tijden was het plein vóór de bibliotheek, ingelegd met mozaik, zoals men heeft kunnen vaststellen, maar dit is door weersinvloeden verloren gegaan. Op ditzelfde plein waren nissen aangebracht met de beeltenissen erin die ook de sarcophaag sieren.



II. De Agora of Bazaar in het oude Efeze.

Wanneer we de trappen van het gebouw afgaan, komen we in de Agora, de voormalige Bazaar, dat het winkelcentrum van de stad was. Hier heeft Demetrius ook waarschijnlijk zijn zaak gehad. Nu nog kan men zien waar de winkeltjes geweest zijn. Zo'n winkel was niet meer dan een grote nis in de muur waar de voorraad werd opgeborgen, terwijl de handel voornamelijk op straat plaats vond. (Foto II) Ook than nog zijn dit soort winkels vrij algemeen in het Oosten. Van één der oude Bazaar nissen heeft een Turk gebruik gemaakt om er een zaakje in te richten, war hij allerlei souvenirs van Efeze te koop aanbiedt aan de tegenwoordige bezoekers. Hij verkoopt er zelfs briefpapier met de beeltenis van Artemis erop. Ook in deze Agora liggen nog zuilen en andere delen van grote bouwwerken her- en derwaarts verspreid, wachtende om weer tesamen gevoegd te worden. Tegen de muur staan grote stukken, die kennelijk deel uitgemaakt hebben van voorgevels van regeringsgebouwen. Duidelijk kan men de opschriften lezen, waarin bekende namen als Caesar-Augustus en Agrippa worden aangetroffen. (Foto III)



III. Romeinse opschriften in Efeze.

Door één der stadspoorten, waarvan de overblijfselen nog aanwezig zijn, kwam men direct in deze winkelstraat. Zoals in alle oude steden was ook deze straat niet wijder dan een meter of vier. Keren we terug van de oude stadspoort door de 110 meter lange Agora naar de Celsus bibliotheek, dan ligt voor ons de "marmeren straat". Daarin zien we links en rechts zijstraten die ten dele zijn blootgelegd. Op enkele pilaren zien we uitgehouwen beeltenissen van Artemis. Midden door de straat zijn rails aangelegd voor een lorrie, die bij de opgravingen wordt gebruikt. In een juist blootgelegd gedeelte luisteren we toe als één der Oostenrijkse archeologen aan een Turkse medewerker de betekenis uitlegt van een prachtige muurschildering, die bijna geheel intact is gebleven. Hij vertelt de historie van het gebouw dat opgegraven is wijst hier en daar aan, waar nog een raam of deur moet worden uitgehakt, die er oorspronkelijk geweest is, maar later werd dichtgemetseld. Het motregent wat en de helpers zijn bezig om boven de juist schoongemaakte fresco's een afdak van asfalt aan te brengen. Op deze manier probeert men ze voorlopig wat te beschermen tegen invloeden van buitenaf.

Het merendeel van de stad zit nog onder de grond. Weliswaar zijn de opgravingen in volle gang, maar het zal nog jaren duren eer de hele stad is herrezen uit de puinhopen. We zien hoe de werklieden onder het toeziend oog van de archeoloog, heel voorzichtig laagje voor laagje de aarde wegschrapen, om vooral geen beschadigingen aan te brengen. Verbijsterend is echter de schoonheid van datgene dat reeds weer in oude stijl en vorm is opgebouwd, zoveel mogelijk met het materiaal dat is opgedolven. Vijfmaal is Efeze verwoest geworden, maar steeds is het herrezen. Nu herrijst het echter als een dode stad, waar niemand zal wonen, maar die de bezoekers van deze eeuw nog haar schoonheid en haar groots verleden doet aanschouwen.

Grote delen van verschillende gymnasia zijn nog te zien, waar vele eeuwen geleden de jeugd van Efeze in diverse takken van sport werd geoefend. De poorten geven toegang tot wasgelegenheden en kleedkamers. In één der zalen staat nog een offertafel, die werd gebruikt om er aan Artemis te offeren. Op verschillende plaatsen zijn hier hele vloeren van prachtig mozaikwerk intact. Zij blijven echter met aarde bedekt tot men aan de herbouw toe is. Zouden de vloeren aan de buitenlucht worden blootgesteld, dan gaan zij verweren, waardoor veel moois verloren zou gaan. Maar hier en daar, waar we de aarde wat wegschrapen, zien we een deel van het prachtige inlegwerk.

Romeinse baden waren er in die tijden in overvloed, zodat ook de reizigers zich daar konden verfrissen en verkwikken. Meestal werd de gehele weg of een gedeelte ervan over stoffige wegen en per kameel of ezel afgelegd. De plaatsen waar de baden stonden en de ovens die gestookt werden om ze van heet water te voorzien, zijn nog duidelijk zichtbaar. Ook is de stenen watertoevoer hier en daar nog intact en op sommige plaatsen vernieuwd uit de opgegraven resten.

Aan de weg die Paulus gegaan moet zijn vanaf het schip, ligt ook nog de ruïne van één dezer baden en het zou dus helemaal niet verwonderlijk geweest zijn, wanneer Paulus daar eerst gebruik van gemaakt zou hebben, alvorens zich aan te sluiten bij zijn discipelen. Aan boord van het schip zullen vermoedelijk niet veel faciliteiten geweest zijn.

Daar waar de ruïnes van het stadion zijn, staan nog enkele bogen trots overeind, maar het grootste deel is bedekt door onkruid en vuil. De wilde leeuwenbek groeit er welig tussen al deze oude brokstukken en de vijgeboom schijnt zelfs op de resten van de muur voedsel te vinden om vruchten te kunnen dragen.

Tegenover dit stadion zijn de overblijfselen van een grote kathedraal te zien, die de Dubbele Maria Kerk of Concilie Kerk wordt genoemd. In de vierde eeuw werd deze kerk gebouwd op de fundamenten van een voormalige Romeinse bank. Het was destijds één der belangrijkste bouwwerken het was ook de eerste kerk die uit de Christelijke geschiedenis en naar Maria genoemd werd. In 431 en 449 werden hier kerkconcilies gehouden. Op het derde concilie in 431, redetwistten 200 Bisschoppen over de vraag of Maria genoemd zou worden: Moeder van God, of dat zij Moeder van Christus zou heten. De eerste stelling werd aanvaard.

Wanneer we de ruïnes van deze kerk doorlopen, dan zien we in de voormalige doopkamer het doopbekken (Foto IV). Het is een klein bassin in de grond, waarin men van twee zijden met een trapje kan afdalen. Het geheel is in marmer uitgevoerd. Op deze plaats stonden dus de mensen, die tot het Christendom gekomen waren, om zich te laten dopen. Hier en daar ziet men op de gepolijst marmeren muur het eenvoudige teken van het Christendom — het Kruis.

Deze kerk is wel een machtig symbool van de overwinning van het Christendom geweest, want hoe ontzettend moeilijk moet het voor Paulus, Johannes en hun metgezellen geweest zijn om onder de Efeziërs te arbeiden en hen tot het Christendom te brengen.



IV. De schrijfster staande voor het marmeren doopbekken in de Mariakerk in Efeze.

Door de eeuwen heen waren de Efeziërs zulke grote vereerders geweest van Artemis. Deze afgodendienst heeft een ontstellende invloed gehad, niet alleen op de bevolking van Efeze, maar over geheel Klein Azië en daarbuiten. Hoe verheugend moet het dan geweest zijn om deze Artemis-aanbidders te zien komen tot het geloof in de ware God.

Voor de latere Christenen zal het ongetwijfeld een teken van de overwinnende kracht van hun geloof geweest zijn, dat een oude Romeinse bank werd omgebouwd tot een majestueuze kathedraal ter ere van de levende God.

Staande op de muur van de Maria Kerk, zien we in de verte op de berg Coressus een gebouw, dat de gevangenis van Paulus genoemd wordt. Hoewel in de bijbel niets vermeld staat van Paulus' gevangenneming in Efeze, is hij volgens overleveringen eenmaal daar in de kerker geworpen.

Er zijn meer overleveringen waarvoor geen vaste grond is aan te geven. Zo is er b.v. een ruïne te zien van een mausoleum met koepels, waarvan beweerd wordt dat Lucas daar begraven is. Vermoedelijk heeft in de Byzantijnse tijd op deze plaats een kerk gestaan.

(Wordt vervolgd.)



De tocht langs de "zeven gemeenten" is aangegeven door de lijn die door dit deel van Klein Azië op de kaart is getrokken.

INGEZONDEN:

VOOR DE FARMERS

Meer samenwerken!

Mijnheer de Redacteur,

Met interesse heb ik steeds de artikelen gelezen in Uw blad "Voor de farmers". Ook het dispuut tussen Mr. H. Kroes en de Nederlander Piet Postema. Ik hoop dat het niet zo zal gaan als met vele voorgaande stukken, dat het voor kennisgeving wordt aangenomen en dat de boer voort ploegde op dezelfde wijze als hij altijd deed. Beiden hebben rake dingen aangeroerd die om de belangrijkheid niet aan de kant gelegd mogen worden. Maar beiden willen ze in Ontario en Canada toestanden van farmoperatie zoals dat in Nederland reilt en zeilt. Het is wel mogelijk, dat dit op sommige plaatsen kan, maar het parool moet zijn aanpassen aan de plaatselijke toestanden naar vraag en aanbod!

De zgn. legpuzzle vraagt om oplossing, en kan alleen opgelost worden door organisatie en goede samenwerking. Persoonlijk heb ik de kinderziekten van onze C.B.T.B. en in het bijzonder de jongerenorganisatie daarvan meegemaakt en heb de noodzakelijkheid daarvan altijd ingezien, en daarnaast een goede sterke coöperatie voor producten als melk, vlees en graan. Alles wat hier bestaat is alleen een voortzetting van N.V. tot een Vennootschap die werkt voor een paar grote shareholders die de lakens uitdelen, de kleine boer te helpen is er niet bij. Wel wil men winst uit de kleine boer halen, biggen uitlenen of broilers of wat ook, om zo een 20% winst te maken. Als men dan een heel goed jaar heeft, wil men ook nog wel eens 2% aan kopers terug geven of het storten als share, dat is opnieuw in de pot, maar dat is alles maar even om te laten zien hoe het hier allemaal heel anders is dan overzee.

Met Gods hulp is hier veel te doen om onrecht en oplichting te overwinnen.

In de U.S.A. hebben op enkele plaatsen ook al onze mensen ingezien dat er wat gedaan moet worden aan deze gang van zaken, maar hier is het heel moeilijk wat te beginnen, daar de meesten het water nog niet tot de lippen komt, en als het zover is zijn er wel anderen die het proberen, maar door dit alles vervreemden onze kinderen van de farm, en gaan de fabriek in of wat dan ook. Er kan wel wat aan gedaan worden, maar de meesten hier en ook in Amerika die de laatste jaren na de oorlog gestart zijn, bewegen zich alleen op de farm en de gang naar de kerk en familie of vrienden. Een totaal beeld krijgt men daar niet van hoe of het op andere plaatsen gaat en voor de mogelijkheid op samenwerking en wisselwerking heeft men geen interesse, of gelooft het niet, of wel?

Een paar voorbeelden zou ik wel willen noemen, die op 100% waarheid berusten! Een bekend vee-exporteur komt met 2 U.S.A. kopers bij een van onze farmers; hij heeft een paar pure bred cows te koop. "Wat moet je hebben?", vraagt hij stiekum aan de boer. "Nou ik wil niet minder dan zoveel." "O.K.," zegt ie, "maar je moet $ 100 meer vragen als de mannen er bij zijn." En zo krijgt de exporteur $ 100 extra per stuk plus de afgesproken commissie. En onze zuiderburen broeders maar betalen. Dit alles hoefde niet als we met elkaar een export coöp. hadden, als we allen goed georganiseerd waren. Hetzelfde met graan; onze broeders in Alberta kunnen soms maar moeilijk hun graan kwijt als ze het willen, in Ontario moet men datzelfde graan dubbel en dwars betalen, die 50 of 60% die er in de tussenhandel zit kan gemakkelijk bewaard blijven als we denken aan onze alom in Canada en de U.S.A. georganiseerden. Dan zullen velen zeggen dat wordt een Hollands zaakje, moeten we niet hebben. Ik zou zeggen de Luthersen die hun eigen organisatie hebben wordt ook niet verweten een Duits zaakje te zijn, evenmin kan of zal de Mennonieten verweten worden een Fries zaakje te zijn, of in Alberta die verschillende secten van een of ander land. Zij allen met elkaar vormen Canada, en ook in de U.S.A. worden de sectemensen de beste farmers genoemd.

Niet die hele grote bedrijven maar de kleine collectieve bedrijfjes hebben de beste koeien en graan-resultaten, en de minste onkosten en "payments". Hoe zullen wij dan die niet een secte zijn, dan geen Christelijke daden doen, niet om elkaar in de eerste plaats rijk te maken maar elkaar tot een hand en voet te zijn, en niet elkaar met afgunst te bezien, omdat de een naar het schijnt een beetje meer kan dan een ander. We zijn toch allemaal maar heel kleine mensjes voor onze grote God, voor wie we moeten leven in Kerk maar ook in Staat, Canada of U.S.A., en ook Maatschappij, hetzij men kippenboer, graan- of koeboer is.

Velen zullen zeggen het is zo moeilijk een avond in de maand zich uit het bedrijf los te maken en vele andere vonden zullen gezocht worden, maar het is een dringende noodzaak. Een Christelijke organisatie is een dringend belang. We herinneren ons de couranten in de bezettingsjaren in Nederland nog? Nou, zo is het hier veelal in de verschillende advertenties. Wij moeten vooral dankbaar wezen wat Calvinist-Contact nog voor bewarend werk gedaan heeft, anders waren velen al verzonken in het materialisme.

Er kan veel meer van gezegd worden, maar laat ons daden doen, laat onze boerenouderlingen en diakenen, als het anders niet kan, de stoot geven om overal in de bulletins een avond- of dagvergadering uit te schrijven voor geïnteresseerden waar nog niet een levende farmersorganisatie is en laat, waar men dit heeft, sprekers uitnodigen, die al een beetje ervaring hebben. Dit is niet alleen uit eigenbelang, het is bovenal goddelijke roeping. God schiep Eva want het was niet goed dat de mens alleen zij. Zo is het ook niet goed dat de boer alleen is, door samenwerking sterk en niet alleen plaatselijk.

Nestleton, Ont.

Thys Reitsma.

Iedere maand moeten wij een aantal abonnees afvoeren, die vergaten te betalen. Dat is jammer, maar het moet. Voorkom het en zend ons Uw abonnementsgeld tijdig in. Dan blijft C.C. zonder onderbreking komen.

De meeste Canadese bedrijven ondervinden nog geen nadeel van de E.E.G.

Blijkens een onderzoek, dat is ingesteld door het Canadese kantoor van de National Industrial Conference Board bij 112 Canadese zakenlieden, ondervinden de meeste Canadese bedrijven nog geen nadelige invloed van de Euromarkt. Meer dan 80% van de ondervraagden antwoordde dat zij van de economische integratie van Duitsland, Frankrijk, Italië en de Benelux vrijwel niets hebben kunnen bemerken. Deze bedrijven wezen er op dat zij zich óf hoofdzakelijk beperken tot de binnenlandse markt, óf dat hun export hoofdzakelijk is gericht op landen buiten de E.E.G. Als verdere oorzaken werden genoemd het feit dat een aantal van de belangrijke geëxporteerde goederen vrij van invoerrechten in de Euromarktlanden kan worden ingevoerd en het feit dat sommige fabrikanten van secundaire goederen technisch een voorsprong hebben ten opzichte van hun Europese concurrenten.

Minder dan 20% van de ondervraagde fabrikanten is van mening dat de Gemeenschappelijke Markt invloed heeft gehad op de werkzaamheden van hun bedrijven. Veelal werd gerapporteerd dat deze invloed gunstig is geweest; niet zeker is echter of deze stimulans dient te worden toegeschreven aan de economische integratie van de Zes, dan wel aan de algemene welvaart, die in de afgelopen jaren in Europa heeft geheerst.

Het onderzoek van de N.I.C.B. werd verricht onder fabrikanten van primaire en secundaire goederen en onder een aantal dienstenverlenende bedrijven. 40% van de zakenlieden sprak als hun mening uit dat de toetreding van Engeland tot de Euromarkt waarschijnlijk op een of andere wijze hun zaken zou schaden. Uit antwoorden, ontvangen van de meel-, de pulp- en papier- en de aluminiumindustrieën bleek het grote belang, dat men voor Canada hecht aan de uiteindelijke voorwaarden waarop Groot Brittannië en de Zes tot overeenstemming zullen komen. Slechts enkele firma's voorzien voordeel van de toetreding van Engeland tot de Euromarkt. Hun verwachting is gebaseerd op de mogelijke verdwijning van het voorkeurstarief voor Britse goederen, waardoor de importconcurrentie van die zijde zou worden gereduceerd.

Het rapport van de N.I.C.B. geeft aan dat Canadese industriëlen op verschillende wijzen bezig zijn hun belangen veilig te stellen. Een aantal van deze bedrijven neemt maatregelen om vaste voet in Europa te verkrijgen door zich met fabrikanten in de Gemeenschappelijke Markt te associëren. Andere stellen pogingen in het werk de onderhandelingen, die momenteel gaande zijn, te beinvloeden door hun gezichtspunt kenbaar te maken bij de regering in Ottawa en in sommige gevallen bij de Britse onderhandelaren en de autoriteiten van de E.E.G. in Brussel.

Tot de door de Canadese bedrijven genomen maatregelen behoort voorts een agressievere verkooppolitiek, zowel in Europa als in andere gebieden. Tenslotte wordt door tal van fabrikanten de mogelijkheid onderzocht om in hun produktie-proces de kosten te reduceren, de efficiency te verbeteren of zich te concentreren op produkten, die in Canada in economische kwantiteiten kunnen worden vervaardigd.

(N.C.K.v.K.)



Hierboven geven we een kaartje van de Europese Economische Gemeenschap (Euromarkt). Een heftige strijd is ontbrand over Engelands toetreding, zowel in Engeland als tussen Frankrijk en de vijf andere Euromarkt-deelnemers.



President Charles de Gaulle van Frankrijk, is gewend leiding te geven en niet gewend geleid te worden. Dit is overduidelijk gebleken uit zijn houding ten opzichte van Engeland's mogelijke toetreding tot de Common Market.

Mr. de Gaulle wil zijn eigen weg volgen en niet aan de leiband van de V.S. van Amerika gaan. Dit bleek o.a. ook uit Frankrijk's atoom-experimenten. Het blijkt opnieuw uit de Gaulle's achterdocht met betrekking tot de samenkomst in Nassau, waar President Kennedy besprekingen heeft gevoerd met Engeland's Minister-President Macmillan, en waar Mr. Diefenbaker later eveneens toe uitgenodigd is. Mr. de Gaulle zou wel eens precies willen weten wat daar afgehandeld is, want hij is er heel niet rustig onder. Hij schijnt te vermoeden, dat de V.S. Engeland gebruikt om Europa te binden aan een toekomstig Atlantisch militair-economisch blok onder leiding van de V.S. Dit denkbeeld wordt ten stelligste tegengesproken door Engeland, maar zolang Mr. de Gaulle geen absolute zekerheid heeft, zet hij zijn voet dwars. Hij is zelfs bereid zijn vetorecht te gebruiken en daardoor de eenheid van de Europese Common Market in de waagschaal te stellen.

Kanselier Adenauer van West-Duitsland is momenteel de gast van President de Gaulle en deze twee groten besteden hun tijd voornamelijk aan de bovengenoemde moeilijkheden. Beslissingen zijn nog even uitgesteld en het is te hopen dat een oplossing gevonden wordt. Het belang van Europa staat niet alleen op het spel. De gehele Westerse wereld is ten nauwste betrokken bij een harmonieuze schikking.

De Vrijmetselarij in Zuid Afrika

De laatste Synode van de Nederduits Gereformeerde Kerk nam een belangrijk besluit inzake de Vrijmetselarij. Kerkleden die vrijmetselaar zijn zal verzocht worden hun lidmaatschap van de loge te beëindigen. In de toekomst zullen geen vrijmetselaars als lid van de kerk worden aanvaard, tenzij ze de vrijmetselarij opgeven. Geen vrijmetselaars kunnen als kerkeraadslid worden gekozen.

Die Kerkblad, het orgaan van Die Gereformeerde Kerk in Suid-Afrika, spreekt zijn instemming uit met dit besluit, maar oppert wel enkele bedenkingen.

In het verleden is het volgens dit blad voorgekomen, dat enkele leden van die Gereformeerde Kerk, die vrijmetselaar waren geworden, nadat ze door de Kerk werden bearbeid en men de kerkelijke tucht wilde toepassen, als lid van deze kerk bedankten en een toevlucht vonden in de Nederduits Gereformeerde Kerk. Die Kerkblad is dankbaar dat dit, als het besluit goed uitgevoerd wordt, in de toekomst niet meer mogelijk zal wezen.

Het blad stelt echter de vraag wat men zal gaan doen met leden van de kerk die vrijmetselaar zijn. Het Synodebesluit zegt slechts dat aan hen zal worden verzocht dit lidmaatschap op te geven. Maar Die Kerkblad vraagt wat men zal doen als aan dit verzoek geen gevolg wordt gegeven. Als dan geen kerkelijke tucht wordt toegepast is het genomen besluit van weinig waarde. Het blad wijst er ook op dat hier gemeten wordt met twee maten. Als men besluit geen vrijmetselaar te kiezen tot kerkeraadslid, maar men laat een kerklid dat weigert de vrijmetselarij op te geven tenslotte ongemoeid, is hier sprake van een dubbele moraal.

Die Kerkblad zegt verder: "Het synode besluit laat geen twijfel daaromtrent dat de Nederduits Gereformeerde Kerk vast besloten is om de schroef tegen de Vrijmetselarij stijf aan te draaien. Deze stap kunnen wij van harte verwelkomen. De uiteindelijke toets zal nu daarin bestaan dat de Nederduits Geref. Kerk dit besluit met zijn volle consequenties zonder aanzien des persoons in de praktijk zal moeten doorvoeren."

DE ZILVEREN TRÖMPET

door J. WESLEY INGLES
(Vertaald door J. Vriesinga)

(12)

Randall werd moeizaam wakker toen de wekker afliep om zeven uur. Terwijl hij zich waste en schoor in de gemeenschappelijke badkamer kwamen Bruce en zijn kamergenoot Craig binnen. Bruce stelde Craig aan hem voor: de redacteur van het studentenblad. Randall's gezicht zat nog vol zeep, maar hij stak zijn natte hand toch maar uit. Craig had een aantrekkelijk gezicht; terwijl hij zich schoor zong hij het hoogste lied, alleen maar onderbrekend terwijl hij rond zijn lippen bezig was, maar daarna de wijs weer vervolgend waar hij afgebroken was. Hij zong gezangen.

Bruce was wat stil vanmorgen, wat bedrukt. Randall lette met verbazing op het beweeg van de spieren op zijn rug en schouders terwijl hij voorovergebogen stond. Hij keek ook naar zijn eigen spiegelbeeld. Hij was een stuk kleiner dan Bruce. Zijn spieren waren rond en elastisch, die van Bruce hard en hoekig als ijzerdraad, maar soepel als de pezen van een paard. Terwijl hij alleen maar zijn gezicht afspoelde bolden ze op van latente kracht.

"Wat speel jij?" vroeg Randall hem.

"Verdediging," kwam het onduidelijke antwoord van achter de ruige badhanddoek.

"Ik zou je wel eens voorwaarts willen zien spelen," zei Randall.

"Ik heb altijd graag vooruit gewild, maar ze hadden me in de achterhoede meer nodig, denk ik."

Achter die simpele uitlating lag het verhaal van zijn leven. Zeven jaar verbeten verdediging, onopvallend, terwijl anderen het donderend applaus van de massa oogstten. Alleen zijn vrienden wisten wat hij werkelijk waard was. Daarom was hij vorig jaar opnieuw als aanvoerder gekozen. Ze wisten dat hij het hart en de ziel van het Wharton-team was, al scoorde hij dan geen goals.

Maar er lag meer in dat eenvoudige gezegde.

Zijn oudste broer had alle financiële hulp gekregen waartoe zijn ouders bij machte waren. Die was nu met zijn doctoraal bezig. Maar Bruce had zijn eigen studie moeten bekostigen, tot de laatste cent toe.

En zelfs dat was nog niet alles. Er klonk ook in mee de gelatenheid van drie jaar lang het meisje van zijn dromen vertellen hoeveel hij van haar hield, zonder die genegenheid ooit beantwoord te weten.

Dat wist Randall natuurlijk allemaal niet. Hij herkende alleen maar de tragische klank in Bruce's stem. Nu ging hij naar zijn eigen kamer om zich te kleden voor het ontbijt.

De eetzaal was maar halfvol 's morgens, en het was een klein kunstje om Fay te vinden. Ze zag er uit fris als een hoentje, klaar voor de nieuwe dag.

Er waren geen vaste plaatsen en als toevallig drentelde hij in haar richting en zette zich neer tegenover haar. Maar later bezwoer hij zichzelf dat nooit weer te doen. Hoe kon een mens eten met haar tegenover je?

Maar het was te mal. Hij voelde zich als een boertje van buiten dat voor het eerst verliefd is. Het was eigenlijk idioot. Er moest een einde aan komen. Tenslotte was hij vijf en twintig. Een volwassen kerel. Er was heel gewoon geen excuus voor zijn verlegenheid. Wat was er toch met hem aan de hand? Hij had nog nooit een oog hoeven neer te slaan voor een meisje.

Hij bleef daar over tobben tot aan het eerste college en was nog niet tot een slotsom gekomen toen de professor opende met gebed. Had je daar nu van terug? Bidden voor een college Latijn. Hij hield opzettelijk zijn ogen open en lette op de professor: een schrielig kereltje met een papegaaienneus, grote oren, een kale bol, een snorretje en een bril. Hij maakte echt een zielige indruk. En toch deed het Randall iets, zijn houding. Het trok hem onweerstaanbaar aan.

Professor Snel sprak met een wat beverige stem en zo nu en dan een haastig slikken alsof z'n speeksel hem in de weg zat. Het was echter de toon van de stem en de woorden die Randall aangrepen.

"Onze Vader in de hemel, wij prijzen U voor het licht van een nieuwe dag, voor al de mogelijkheden die hij inhoudt, voor deze jonge levens hier samengekomen om zich te trainen in verstand en geest voor Uw dienst. Zegen ons, wij bidden U, nu we de studies van dit uur aanvangen. Help ons ons te ontdekken in de leegte van een prachtige heidense literatuur het verlangen dat U alleen maar bevredigen kunt. Help ons in Uw Woord te vinden de enige oplossing voor de mysteries van dit leven. We vragen dit met de vergeving van onze zonden, in de gezegende naam van onze Heer en Heiland. Amen."

En zo begon elk college.

Om tien uur was er de verplichte godsdienstoefening. Toen de bel ging liepen alle college-zalen leeg naar de nieuwe kapel, die ruimte bood voor negenhonderd bezoekers. Randall ging ook mee, half onwillig.

Professor Brainard had de leiding die morgen en de hele faculteit zat aan weerszijden van hem op het podium. Nadat hij het eerste gezang had opgegeven vroeg hij, naar gewoonte: "Wel, jongelui, wat is dit lied: gebed, lofzang of getuigenis." Allen keken naar de woorden in het boek en lazen:

Under His wings I am safely abiding,
Though the night deepens and the tempests are wild;
Still I can trust Him; I know He will keep me;
He has redeemed me and I am His child."

Als antwoord klonk het van verschillende kanten tegelijk: Getuigenis.

"Juist, dit is getuigenis. Zullen we het dan ook zo zingen?"

En zo zongen ze het. Randall kwam er diep van onder de indruk. In Princeton werd ook wel gezongen, maar niet als hier. Daar was het vaak zo halfslachtig en lusteloos, zo mechanisch. Hier klonken blijde stemmen, lustig, spontaan en klaar. Hij zong graag mee.

Daarna las de professor een bijbelgedeelte en maakte hij enkele rustige opmerkingen terwijl hij naast het sprekersgestoelte stond, zijn rechterhand steunend op de lessenaar. Het was geen vurige toespraak, geen brilliante kanselrede. Het was de stem der wijsheid, van een leraar, grijs van ervaring.

Om half elf was het over. Randall's volgende college begon pas om twee uur. Hij ging naar de bibliotheek en toen hij ontdekte dat Fay daar elke morgen van half elf tot half twaalf dienst deed nam hij zich voor er geregeld te komen. Hij installeerde zich tussen twee boekenrekken, zodat hij haar in het oog kon houden tussen twee planken met boeken door.

Na een half uur vruchteloos pogen om zich te concentreren ging hij naar haar toe en vroeg om Hardy's "Dynastie". Ze keek vriendelijk op.

"Nee maar, je begint goed. Ik wed dat je een uitblinker wordt in Engelse literatuur."

"Ik ben er gek op, maar van uitblinken zal wel niet veel komen," lachte hij.

Naast haar liep hij naar een uithoek van de bibliotheek, fluisterend om de studenten aan de andere tafels niet te storen.

"Hoe vind je Dr. Down?" vroeg ze met gedempte stem.

"Geweldig. Ze weet terdege waarover ze praat, geloof ik."

Maar toen hield hij het gevraagde boek al in zijn hand en zocht hij dus zijn hoekje maar weer op. Het laatste half uur leverde weinig meer op dan het eerste en hij realiseerde zich dat er van studeren niet veel zou komen als er geen andere helpster werd aangewezen.

Na de lunch ging hij zich oefenen op de trompet. Dit moest zijn geregelde oefen-uurtje worden. Hij begon met wat toonladders, zachte, heldere klanken die als glanzende zeepbellen het venster uitdreven. Hij had een knappe techniek ontwikkeld gedurende drie jaar van bijna niets anders dan jazz, maar de laatste tijd probeerde hij zijn toon te verbeteren en het resultaat was al goed hoorbaar. Een minuut of tien achter elkaar werkte hij aan een bepaalde noot, er telkens naar terugkerend, alle mogelijkheden verkennend.

Dit was de eerste keer dat hij zijn kostbare instrument aanraakte sinds hij van huis ging. Het voelen van het harde koude metaal, dat warmde onder de aanraking van zijn lippen, de vlugge reactie van de met parelmoer belegde pistons, de gracieuze schittering van de wijde uitmonding, dat alles bracht zijn liefde voor zijn trompet met kracht naar boven. Sinds hij had gehoord hoe Fay de piano liet zingen had hij zich voorgenomen zich net zolang te oefenen totdat de zilveren klank van zijn trompet waard was door haar begeleid te worden.

Het half uur vloog om. Plotseling schoot het hem te binnen dat het tijd werd voor het college Logica om twee uur. Maar voor hij het instrument weer opborg in het foudraal speelde hij nog even z'n mooiste nummer "Annie Laurie". Het was een prachtige herfstdag met een dromerige wind spelend in de geel getinte bomen. Z'n venster stond open.

Fay Thurston, onderweg naar de bibliotheek, ving de klanken van een Schotse melodie op en stond een ogenblik luisterend stil om uit te maken waar de muziek weg kwam. Uit het "Gym"? Wie kon het zijn? Ze wist dat Bruce niet speelde en Craig evenmin. Zeker een nieuweling. Toen liep ze door.

(Wordt vervolgd.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Bedankt:

voor Lindsay, Ont., J. Ehlers te Mt. Hamilton, Ont.

Aangenomen:

naar Grafschap, Mich., Rev. G. H. Rientjes van Vancouver.

REFORMED CHURCH

Aangenomen:

naar Cooksville, Ont., Johan F. Hoekstra te Drayton, Ont.

naar Toronto, Ont., J. Van Kuiken, minister-at-large te Toronto.

Beroepen

te Toronto (Maple Leaf Drive), Jacob Dijkstra te Chatham, Ont.

te Barrie, Ont., C. G. Bons, thans missionary-pastor te Barrie.

Bedankt:

voor Toronto (Maple Leaf Drive), Jacob Dijkstra te Chatham, Ont.

NETH. REF. CHURCHES (Geref. Gemeenten)

Beroepen

te Lethbridge, Alta., P. Blok te Dirksland (Ned.).

Bedankt:

voor Lethbridge, Alta., P. Blok te Dirksland (Ned.).

FREE CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor Vineland, Ont., J. Brons te Bunschoten, Ned.

SUMMER WORKSHOP IN MISSIONS

As many of our Young Calvinists and also the older Calvinists know, the Niagara League will once again partake actively in the S.W.I.M. project. Six young people, who will dedicate themselves to six weeks of service for our Lord will go to Cochrane to bring the Gospel to those who have not seen the Light. These young people will be sponsored by the Christian Reformed Board of Home Missions and will be under the able leadership of Rev. Kok. The Niagara League has taken upon itself to support this most worthy cause financially and morally. One hundred and seventy-five dollars is needed for each S.W.I.M.er to cover expenses. But the League executive cannot carry this load alone. They need the support of all our Christian Reformed people. Young and old. Your prayers and donations are needed so that this mission work, which started only a few years ago, may be carried on in our Master's name.

Your S.W.I.M. reporter,
Ralph Norg.

Een Kanselboodschap

In de 28 kerken en gebouwen in het ressort van de classis 's-Gravenhage van de Gereformeerde Kerken waar de gemeente pleegt samen te komen, is zondag 18 nov. j.l. de volgende kanselboodschap afgekondigd, die wij hier in extenso laten volgen:

"In de classis 's-Gravenhage van de Gereformeerde Kerken in Nederland leeft reeds geruime tijd een gevoel van onbehagen over de richting, waarin de ontwikkeling van de zeden in ons land blijkt te gaan. Door gebeurtenissen in de laatste tijd is het gevoel van onbehagen verdiept tot een sterke verontrusting. Sexuele ontsporingen, waarvan men tegenwoordig in ons land meer hoort dan vroeger, geven blijk van een dermate ernstige ontwikkeling, dat de classis zich gedrongen voelt een waarschuwend geluid te laten horen.

Zij wil dit zeker niet doen in een farizese houding, als zou het leven binnen de grenzen van de kerk zonder gebrek zijn, maar veeleer in het ootmoedig besef, dat juist allerlei kwaad in eigen kring het getuigenis naar buiten verzwakt en mede de bodem bereidt voor excessen als die ons geschokt hebben.

Zij denkt daarbij aan zogenaamd realistische lectuur, die gemakkelijk onze huizen binnen komt. Zij denkt aan kwade omgang, die goede zeden bederft, aan het zich al te vrij begeven op plaatsen van twijfelachtig karakter. Zij denkt aan het onbeheerst gebruiken van sterke drank. Ook aan de slechte invloed van veel films, en aan de televisie, die voor velen een ban dreigt te worden, zodat zij alles zien en op zich laten inwerken, ook al is het gebodene vrucht van een levensopvatting, die met het evangelie in strijd is, of alleen bedoeld voor mensen van bepaalde leeftijd en ontwikkeling.

Zij denkt aan het vaak al te ruime zakgeld, dat jongeren gewent aan een leven, waarin de noodzaak van soberheid en zelfbeheersing niet meer wordt gevoeld, en ongeremd aan iedere opkomende begeerte kan worden toegegeven; aan de critiekloze overneming en toepassing van nieuwe inzichten en praktijken op het terrein van de omgang der sexen. Zij denkt ook aan de uithuizigheid van ouders en jeugd, hetgeen ten gevolge heeft, dat het gezinsverband losser wordt en het geestelijk leven als gezin zich vaak gaat beperken tot Schriftlezing en gebed aantafel zonder dat nog over de dienst van God gesproken wordt.

De classis is er zich wel van bewust, dat nieuwe tijden ook nieuwe vormen vragen en dat zeker ook in de snelle ontwikkeling van de twintigste eeuw met ernst gezocht moet worden naar de juiste wegen tot heiliging van het leven in de vrijheid, waarmee Christus ons heeft vrijgemaakt. Het is niet haar bedoeling verouderde inzichten en gewoonten te handhaven. Zij meent echter, dat het gevaar van een argeloos meedrijven op de stroom van een noodlottige ontwikkeling niet denkbeeldig is. Daarom richt de classis zich tot de leden der kerken in deze bijzondere vorm van een kanselboodschap.

Met name wil de classis alle ouders, die hun kinderen lieten dopen, herinneren aan de derde doopvraag, die in de jongste formulering door de generale synode van de Gereformeerde Kerken aldus luidt: "Belooft gij dit kind, waarvan gij de ouders zijt, naar uw vermogen te onderwijzen en te doen onderwijzen in de waarheid Gods en het een voorbeeld van christelijke levenswandel te geven?", en waarop zij met een ernstig "ja" hebben geantwoord. De classis wijst er op, dat het onderwijzen in de waarheid Gods slechts tot zijn recht kan komen, wanneer men in een goede sfeer van rust en vooral ook met de noodzakelijke openheid met de jongeren spreekt over het leven, zoals het geheiligd mag zijn tot dienst van de Heer. Dat het voorbeeld van een christelijke levenswandel onmisbaar is, spreekt zo vanzelf, dat het geen bijzondere nadruk behoeft.

De classis roept u, leden van de kerken, met ernst op, waakzaam te zijn tegen verkeerde invloed in uw leven en uw gezinnen, en bewust te streven naar een levenswandel, die de kenmerken draagt van de verlossende genade van Christus, uw Heer."

— "Kerknieuws".

ONDER DE SCHEMERLAMP

(Vervolg van pag. 2)

Als we het goed willen doen, moet de voorlichting aanvangen op het **moment**, dat het kind interesse toont. Dat is dus, wanneer het vier, **vijf jaar** oud is. Zeer belangrijk is, dat het weet: ik kan hierover alles vragen aan vader en moeder! U begrijpt dus al, waarom het zo noodzakelijk is, dat U zelf met deze dingen klaar bent en geen valse schaamte met U ronddraagt. Doet U dat wel, dan krijgt Uw kind al gauw de indruk: dit is toch iets geheimzinnigs, iets om over te fluisteren achter je hand. Is het niet de gewoonste zaak van de wereld, **dat een kind bij het opgroeien** ook hiervoor interesse krijgt? Het heeft tenslotte zijn ogen en oren niet in de zak zitten! Aan ons de taak om zijn belangstelling op de juiste wijze te bevredigen, zodat hij van **meet-af leert, dat ook dit gedeelte van ons leven van God is.** Een glanzend geschenk. Bedoeld om hem later het geluk te geven, dat hij nu thuis moet zien in de liefde tussen vader en moeder.

Zeg toch nooit in een poging tot uitstel: "O, daarvoor ben je nog te jong, dat zal ik je wel eens vertellen, als je groter bent". Dat het kind met een vraag bij U komt, is overtuigend bewijs, dat hij wel oud genoeg is en wacht om ingelicht te worden. Bedenk, dat Uw weigering om te antwoorden, hem slechts nieuwsgieriger zal maken en vastbesloten om de puzzle op te lossen. Is het niet door U, dan ergens anders. Hier kan het begin liggen van een verlies aan vertrouwen tussen U en Uw kind, waarover U zich in later jaren misschien de haren uit het hoofd zult trekken. Vooraanstaande sociale werkers in ons land rapporteren n.l., dat van veel ellende in het leven van jonge mensen de **oorzaak gezocht moet worden juist hier:** in het gebrek aan "communication" tussen ouders en hun teenagers. Prent deze informatie in Uw geheugen.

Nog een punt, dat U niet vergeten moet: gebruik bij Uw antwoorden steeds de correcte termen, geen populaire uitdrukkingen. Dit is voor immigrantenouders, die nog in het Nederlands denken, wel een zware opgave. Zorg daarom, dat U een goed en in het Engels geschreven boek in huis hebt, zodat U niet met de mond vol tanden komt te staan. Het is grappig, zoals kinderen je soms vragen kunnen stellen, waarover je zelf niet grondig nagedacht hebt. Ook dan is zo'n boek een welkome hulp!

Hoe U bij de eerste voorlichting te werk moet gaan, wordt geheel bepaald door de opmerkingen, die Uw kind makt. Een heugelijke gebeurtenis in het gezin of bij vrienden kan het uitgangspunt voor een gesprek vormen. De kleintjes kunnen gaan nadenken, als hun geliefd huisdier een gezinsuitbreiding ensceneert. Ouders op de farm hebben hun aanknopingspunten voor het grijpen! En U kunt ook al veel duidelijk maken, als U een ijverig tuiniertje uitlegt, dat zo — op ongeveer dezelfde wijze als bij zijn bloemen — het leven van een baby aanvangt: een heel klein begin, een groei- en wachtperiode etc. Deze laatste "methode" heb ik zonder opzet bij één van mijn kinderen toegepast en het resultaat was verrassend. Dit moet U even horen.

Mijn zoontje zat in de eerste **klas, toen hij met een ernstig gezicht bij me kwam:** "Zeg Mom, ik ben toch hier geboren?" **Ja,** in het X-hospitaal". "O, dan heb ik hier zes jaar en — hij telde op zijn vingers — elf maanden gewoond!" Verbaasd zei ik: "Je kunt niet tellen, zes jaar en twee maanden." "Maar Mom," wees hij me terecht, "ik woonde toch ook bij U in de maanden voordat ik geboren werd!" Dezelfde zoon was tien, toen hij bij me kwam met een raar verhaaltje, dat hij van een wat oudere jongen gehoord had. Het zat hem kennelijk niet lekker. Hij vroeg me op de man af hoe een baby gevoed wordt voor de geboorte en hoe hij, volgroeid, op de wereld komt. Geholpen door potlood en papier legde ik het uit met heel eenvoudige woorden. Hij was er zo van onder de indruk, dat hij even stil was en toen zei: "David wist er niks van . . . boy, wat is de Lord verschrikkelijk knap, hè Mom!"

Ja, het is verbazend hoe zuiver een kind kan reageren, als U *van het begin af* eerlijk met hem omgaat. U brengt hem dan een diepe eerbied bij voor de Schepper. U geeft hem een onbelemmerde gezonde uitkijk, die hij niet spoedig verliezen zal. U maakt het in het vervolg voor Uzelf zoveel gemakkelijker. En U stelt een weg open, waarlangs hij weet in vertrouwen te kunnen gaan, wanneer hij met iets in de knoop komt te zitten. Met dit laatste bedoel ik niet, dat hij U nu door zijn hele groeiperiode heen zal behandelen als een kameraad, met wie hij al zijn belevenissen bespreekt. Hij zal gesloten en stug worden, ook in verband met deze dingen. U zult dikwijls denken: ik ben hem kwijt, hij lost zijn moeilijkheden alleen op. Maar dat is slechts de buitenkant. Wat telt is, dat hij "deep-down" weet: ik **kan** ook hiermee thuis terecht . . . zonder vrees om op een muur van onwil en onbegrip te stoten.

Wellicht zijn er lezeressen, die vinden, dat Saskia aan dit onderderp overmatige aandacht besteedt. Het zal heus wel loslopen, menen zij. Ik verzeker U: er is grote kans, dat het *vastloopt*, als ouders op dit punt verstek laten gaan! Jonge mensen hebben in onze tijd een heel harde dobber om een zuivere kijk op deze dingen te krijgen. Gebombardeerd als ze worden met weerzinwekkend-cynische lectuur, met shows, doordrenkt van een sex, die met echte liefde niets meer te maken heeft. Dien Uw kinderen toch een antidote toe tegen de vuiligheid, die zij buiten Uw weten te slikken zullen krijgen. En maak U geen illusies, omdat zij slechts in christelijke kringen verkeren. In elke groep jongeren van formaat zit wel één stoker, die het onheilig sex-vuurtje aanblaast. Het zal echter weinig bederven voor Uw kind, als U een verstandige moeder bent.

Ja, in verreweg de meeste gevallen wordt voorlichting door de moeder gegeven, beide aan zonen en dochters, tot ze een jaar of elf, twaalf zijn. Meisjes in hun teens wenden zich venzelfsprekend tot moeder, jongens vaak liever tot vader. Al is het een feit, dat het praten over liefde en sex moeder vlotter afgaat dan haar echtgenoot. Misschien omdat zij inmiddels meer routine heeft opgedaan?! Het is een prachtig idee om grotere kinderen een boekje in handen te geven, waaruit zij de bijzonderheden kunnen halen, die U niet precies kon uitleggen in het Engels. De autoriteiten op dit gebied, onder wie de bekende Prof. Waterink, vertellen ons, dat het kind omstreeks zijn 15de jaar volledig ingelicht moet wezen. Een eis, die niet te hoog gesteld is, wanneer we vroeg beginnen en er dus minstens tien jaar de tijd voor krijgen.

Tenslotte: ik ben me bewust in deze Schemerlamp slechts een "outline" gegeven te hebben. Er valt over dit onderwerp nog veel meer te zeggen, maar dat kan niet in een blad als het onze. Dat behoeft ook niet, knappe deskundigen hebben het al gedaan. Daarom heb ik slechts wat gegrabbeld in mijn bevindingen, zo vers uit de practijk, mogelijk kunnen die iemand vooruit helpen. Voor de rest verwijs ik naar de schat aan lectuur hierover beide in Engels en Hollands. Elke christelijke boekhandelaar staat te wachten om U van advies **te dienen.**

Zonder twijfel zijn er velen onder U, die zich al op lofwaardige wijze kwijten van hun taak. Fijn! Voor U is deze Schemerlamp niet geschreven. Het gaat mij om de ouders, die er tot nu toe niet de wil of de moed voor hadden. Ouders van jongens en meisjes op de lagere school. En tot hen zeg ik: laat geen kans op een vertrouwelijk gesprek meer voorbijgaan! U bent degene, die aan het levensgeluk van Uw kind veel kunt bijdragen . . . of afdoen. Ik wens, dat van *U* **later niet gezegd wordt:** Ze wilden thuis over deze dingen nooit met mij spreken. Dan kan de schade zo groot zijn, dat geen woorden meer helpen.

Lezeressen, tot de volgende maal! Voor allen hartelijke groeten van

SASKIA

DE WERELD VIST

JAARLIJKSE OPBRENGST VAN DE VISVANGST (in milj. ton)

Land
Japan
China
Ver. Staten
Rusland
Noorwegen
Engeland
W.Duitsland
Denemarken
Nederland
Zweden
Italië

CPD

DE WERELD VIST

De visserij is voor verschillende landen "grondstof" nummer één. Een veestapel moet men onderhouden en voederen, vis niet. Wat dat betreft wordt vis gratis door de natuur geleverd. Een grote visvangst betekent voor een land dat men de beschikking krijgt over enorme hoeveelheden eiwitten en vlees. Visserij zorgt ook voor de welvaart in een land, zoals bewezen wordt door de ontwikkeling van IJsland, Noorwegen, Japan etc. Visserij deed ook een deel van de wereld ontdekken. Lang voor Columbus ontdekten vissers reeds Amerika en tal van grote eilanden werden door vissers ontdekt.

In onze grafiek geven wij een overzicht van de jaarlijkse visvangst van de verschillende landen. Japan is nummer één, gevolgd door China. Vooral dit land doet alle moeite om zijn zeevisserij tot grotere ontwikkeling te brengen omdat de visserij een belangrijke bijdrage kan leveren in de strijd tegen de hongersnood in China. Het zou dan ook wel eens kunnen gebeuren dat China het eerste vissersland van de wereld gaat worden. Vis als voedsel is niet meer uit het leven van China weg te denken. Overigens heeft b.v. Nederland zorgen over zijn visserij. De Noordzee levert niet meer voldoende rondvis op, daarom gaan de Nederlanders op onderzoek uit naar andere visgronden.

Lezers schrijven

"Neen hoor, wij willen Calvinist Contact echt niet missen.

Soms vergeten we ook de telefoon te betalen, die kunnen we ook niet missen.

'k Heb het deze keer totaal vergeten, maar mijn vrouw zal het me de volgende keer helpen herinneren, dus stuur Calvinist Contact a.u.b."

P.Z.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 34, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

The Relevancy of the Christian Faith (1)

by Dr. Paul G. Schrotenboer

A year or so ago some students in a university in Western Canada held a debate. They debated the resolution that Christianity is the only realistic approach to life. Two Christian students took the affirmative side and two students of the debating club took the negative. After the debate was finished the people of the audience were asked to vote for the team which they thought had won. The results of the voting showed that twenty voted with the affirmative, eighty with the negative and thirty abstained. Christianity lost by a large margin.

Christianity is not making a good showing today. It is being rejected not only as the only realistic approach to faith, but it is thought to have lost its relevancy for life altogether.

To claim therefore that the Christian faith is relevant presents an immediate challenge. The voices who make this claim make up a diminishing minor refrain. The main stream of people do not make high claims for the Christian faith. It is not without fear of contradiction therefore that I state that the Christian faith is not only relevant, but that because of it all things possess whatever relevancy they have. I believe that it alone provides the view of life that makes life meaningful, or all things were made by Christ and in Him all things consist. He is the power and wisdom of God.

To say that the Christian faith is relevant means that it makes a difference . . . a big difference, we would add.

When we say that the Christian faith is relevant, we mean that it makes a difference, not that a man has one or another faith, believes in this or that, but that he believes as a Christian and accepts the Truth as it is in Jesus Christ. We should sharply set off this claim from the common view that faith, whatever kind it may be, is an asset to life. Without defining either the character or the object of faith, people commonly begin to praise faith for all the things it will do. It will, they say, make you more successful in community and business, will give you an inner sense of security, will ease the strain on the family tie, will make you sleep better and in general provide you with a richer life. In this view, that you believe is important, what you believe is not, provided your faith satisfies. The Christian faith is but one of many options. Choosing a faith is like choosing a car. You prefer this kind, I prefer that. But for all their differences, both will do well over the speed limit.

We have no sympathy for this view, anymore than we can sympathize with the attempt to place Christ in the Pantheon, the house of all the gods, and consider Him as one that select group. Christ is no more pleased to have man place Him there than God was to have the Ark of the Covenant placed in the temple of the Philistines before the image of Dagon. During the night the image crashed to the floor. Because He is Christ, God's only begotten Son, the only name under heaven, the only Mediator between God and man, the only way to the Father, He is not one among several, is not even the greatest among many; He is the only one.

So it is with the Christian faith too. It is not one of many faiths which, differing from one another only in degree, can all make a difference. It is the faith that alone makes enough difference to make it worth while. Faith is the victory that overcomes the world. The just shall live by faith. This faith dares to call all other belief unbelief, i.e., false and untrue.

We take position not only against those who would slough off the difference between faiths, but also against those who outrightly declare that Christianity has outlived its usefulness and that the Christian is suckled in a creed outworn. We part company with all humanists, communists and existentialists who claim that man must forge his own destiny on the anvil of his own capabilities without help from the supernatural.

To say that the Christian faith makes a difference means that you cannot be indifferent to it. Its claims are so high and exclusive, indifference to it amounts to rejection of it. The worst treatment you can give it, the worst reaction against it, is that of the men of Athens. They, you will recall, first invited Paul to speak and later left before they heard him out. So long as it was just a matter of hearing some new thing, they wanted to hear more of the claim that a man Jesus rose from the dead. After all, their view of reality in which the womb of chance presents an infinite number of possibilities, would perhaps even allow for such an event as a resurrection to happen. As a chance happening, of course. They had a truly open mind. But when the Apostle pressed them with God's claim that they repent, that their day of final reckoning was coming and that proof of the coming judgment was given in the Resurrection of Christ from the dead when he declared this all simply on his apostolic authority, then they mocked and said: we will listen to you some other day. That day never came. Their God was unknown and they preferred to leave it that way. Therefore they rejected God Whom Paul proclaimed. However open their minds were, they were not open wide enough to admit the gospel.

Our contention that the Christian faith is relevant means (1) Christ makes a difference and (2) Scripture makes a difference.

This should become plain from a consideration of Christianity in its nuclear meaning. To identify the Christian faith, men's response of faith to the works of God in Christ and the history of man's salvation, we could well start with some extensive formulation such as the Westminster Confession of Faith. It is all true and relevant. Let us however take the shortest: the old statement of faith of the World Council of Churches: Jesus Christ is Lord and Saviour. One may have extensive and fundamental criticism of the World Council but it will be hard for him to disagree with this statement of faith, as far as it goes, for Scripture most emphatically says that Christ is Lord and Saviour.

In his most "theological" of writings, the letter to the Romans, Paul wrote, "If thou shalt confess with thy mouth the Lord Jesus, and shalt believe in thine heart that God raised him from the dead, thou shalt be saved" (10:9). Likely the earliest confession of the apostolic church was the creed: Jesus is Lord. One variant seems to have been that Jesus was the Son of God. Philip required of the Ethiopian eunuch that he declare that he believe with all his heart that Jesus is the Son of God. That is, Jesus is God Himself. Upon hearing this confession, Philip baptized the Ethiopian.

Jesus is also Saviour. There is no other name under heaven whereby we can be saved. He will deliver from the wrath to come.

We may sum up the difference which the Christian faith makes and thereby indeed becomes relevant for life in the fewest possible words by saying: He saves and He rules.

A vote against Christianity, therefore, is a vote against oneself, for it is a denial of his Lord and a rejection of his Redeemer.

Teen-agers run their own government at the George Junior Republic

by Timothy Carrol Smith

One of the world's smallest republics spreads over 800 acres at Freeville, N.Y., a few miles from Ithaca. There are 27 cottages, several schools, and a number of shops, a police force, law courts, a bank, and an agricultural department — in fact, everything to be found in a full-grown republic but on a miniature scale.

The citizens of this republic are boys and girls, aged from 13 to 21. Many come from homes and communities where they have had problems of adjustment. They represent a cross-section of youth from wealthy, middle-class, and under-privileged families. This experiment in democracy is called the George Junior Republic, and was founded in 1895 by William R. George, a manufacturer who wanted to prove that young people, even those who have come into conflict with society, can be trained to become useful members of the community.

Timothy Carroll Smith, a former citizen of the Republic — he served as its Commissioner of Education — here tells about this unusual community for teen-agers.

* *

All over the world, adults have developed governments to direct the affairs of States. Young people have to wait until they attain "adult age" and then are expected to accept the responsibilities and privileges of adult life.

There is a place in the United States where they do not have to wait — a community in upper New York State near a village called Freeville. Its name is "The George Junior Republic". Here, boys and girls between the ages of thirteen and twenty-one are given the responsibilities that adults have. They come to the Republic from all over the United States, from rich and poor families alike. They are of all creeds, races and types. In the Republic, they are all considered alike, and anything they gain for themselves, they achieve by hard work.

As "citizens" of this Republic, they have their own government, modeled on that of the United States. The President, Vice-president, Secretary of State, and Secretary of the Treasury are elected annually by their fellow citizens, and these officers in turn appoint all other officials, including a magistrate, attorney general, justice of the peace, commissioner of education, etc.

The citizens make and enforce their laws to govern the community, and the attorney general prosecutes law-breakers in the citizens' court, where a citizen magistrate hears cases and metes out punishment. It may be only a warning, fine or suspended sentence, but in serious cases the offender is sentenced to work extra hours and is permitted to talk only to government officials.

Half the day in the Republic is given up to school work but, as in the adult world, the citizens also have the responsibility of earning a living. The boys work at maintaining the campus, painting, carpentry, printing, farming, masonry, operation of heavy equipment, plumbing, electricity, and horticulture. The girls find jobs sewing, cooking, waiting on table, house-cleaning, and making ceramics.

Naturally, they are paid for their work and handle their money through a bank that they operate — token currency that in certain cases may be redeemed for American dollars. This money is used to pay for food and lodging as well as laundry and other services.

Thus the citizens learn to handle some of the material problems of life. The experience of helping to frame laws and participating in government affairs also helps them to adjust thinking and adult responsibilities. There are, too, experienced people who guide them toward maturity, for the Republic is financed and staffed by adults.

Over the period of two years, the average stay of a citizen, he progresses from the inexperienced and immature child to a strong, sophisticated, and mature man. The transition is not always easy and enjoyable. Some of the citizens dislike the Republic, its laws, and strict regulations. And, in fact, the experience is not always smooth, primarily because one is undergoing the hardships of growing up in a very short period of time. But, usually, when a citizen leaves the Republic to go out into the world, the sense of satisfaction, confidence, and pride in himself or herself speak well for this experience, no matter how difficult it may have been at times.

The success of the Republic has been attested to by its alumni. Some have become lawyers and artists, others, businessmen, teachers, engineers and craftsmen — who, without the Republic's help, might have found themselves in reformatories or prisons. Among them are a Pulitzer Prize winner, two Academy Award winners, and several mayors.

The principles of self-government by young people are not limited to the United States. There have been similar experiments in England and Canada. By permitting boys and girls to conduct the affairs of state in a small community using the form of government of their country, they can be much better prepared to meet the demands of citizenship which they will encounter in adult society. (UNESCO)

The Junior Citizen

VOL. II NO. 21 — THE GEORGE JUNIOR REPUBLIC, FREEVILLE, N.Y. — NOVEMBER 1, 1957

Large Warehouse Is To Be Built Near Print Shop

A prefabricated steel and aluminum warehouse, 140 x 40 feet, will soon rise on ground southwest of the Franklin Print Shop.

The ground has been leveled and footings for the foundation are now being prepared.

The steel sidings will be ten feet high, and the aluminum roof will rise to a seven foot peak. The warehouse will be constructed so that it can be expanded as the needs of the Republic require.

In charge of the project is Mr. Arnold Grace, plant engineer. Mr. John Vanderhunt handled the 10-yard earth mover. He also operated the bull dozer, as did Mr. Grace, Mr. Jerry Relyea and Mr. Daniel McConaughy. Mr. John Yunker ran the gravel loader.

A ditchdigger was used to dig ditches for the foundation and for the water and gas service. Citizens working with Mr. Cliff Carr and Mr. Yunker laid agricultural tile in the ditches and covered it with gravel. This week Mr. Ray Clark's

(Continued on Page Four)

Fellowship Sponsors Halloween Party Tonight

The ancient meanings behind the old festival of Halloween — or All Saints' Eve — will be served up to the citizens at the Gym tonight, along with folk-dancing, doughnuts and cider.

Youth Fellowship members garnishing the Gym with cornstalks, pumpkins and black and orange crepe paper are Marlene Hughey and Joanne Hornsby. Doing research on the meaning of the holiday are John Whitlock and Jon Hamilton. Co-ordinator is Paul Borden, and members of the planning committee are Terry Rosado, Shirley Sanders and Marlene Hughey.

Visitors Will Conduct Evening Service Sunday

Young people from the Methodist Church in Freeville will be guests of the Republic's Youth Fellowship on Sunday evening, Nov. 3.

At 6:30 p.m. a buffet supper will be served in the Urquhart Library.

(Continued on Page Four)

Architect To Head Junior Republic Fund Drive

Mr. Ralph Walker, member of the architectural firm of Voorhees, Walker, Smith and Smith of New York, has been named general chairman of the Republic's 1957-58 maintenance appeal for $537,150.

The campaign to raise funds for increased housing and academic facilities at the Republic, will begin on Monday, Nov. 4.

One of America's outstanding architects, Mr. Walker was named "Architect of the Century" earlier this year by the American Institute of Architects.

A graduate of M.I.T. and a practicing architect in New York City since 1920, he has designed many of this country's most important buildings, as well as others in Cuba, Egypt and the British West Indies. He is the author of the book, "London, Winter 1943," and of numerous articles for architectural journals, and has been honored by societies in this country, Belgium and France.

(Continued on Page Four)

Citizens Vote For Executives On November 5

Citizens go to the polls on Tuesday, Nov. 5, to choose officers for the coming year.

The reelection of Wilbur Arnold is assured, as the incumbent president and former magistrate is unopposed.

Also unopposed is Kenneth Chin, now attorney general of the GJR, who is running for secretary of the treasury.

Hotly contested are the offices of vice president and secretary of state, for each of which there are three candidates.

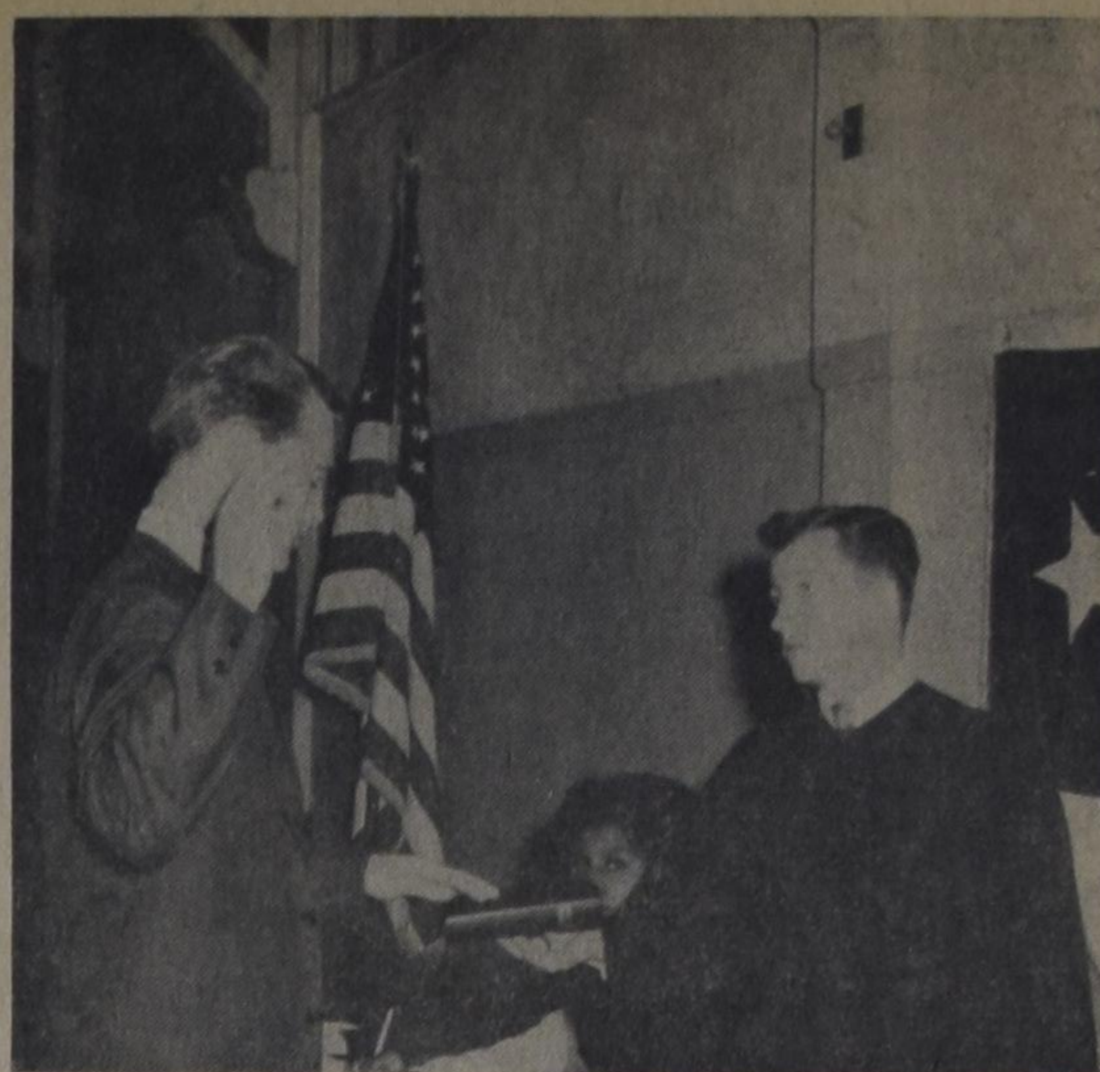
In the race for V.P. are Jack Montaney, David Lee and Donald Singer. Mr. Montaney, former "jail" keeper and "jail" warden, lives at the Mass. Mr. Lee, "jail" warden and farm crew foreman, lives at the Rockefeller. Mr. Donald Singer, now secretary of state, lives in the bachelor quarters at the gym.

Running for secretary of state are Marlene Hughey, Dick Lake and Peter Bygland. Miss Hughey, the only girl running for office this year, is now serving as assistant district attorney. She lives at the Ed George.

Richard Lake, parole board member, member of the bar and print shop foreman, lives at the Seidell.

Peter Bygland, all-day student and member of the bar, lives at the Rockefeller.

Four of the candidates, Mr. Arnold, Mr. Lee, Mr. Chin and Mr. Lake are running on one slate as the "Conservative Party."



THE GEORGE JUNIOR REPUBLIC
Swearing in a witness at the citizens' court.

Calvinist Contact published a poem by T. F. Willius on August 18 of last year. Mr. Wimmenhove sent in some interesting comments concerning this poem to which the poet replied as below. To refresh your memory the poem is reprinted below.

They buried the old man in the rain

by

T. F. WILLIUS

In memory of Gummo

— 1 —

The wealthy relatives who purchased
this mountain grave, deluxe—
an investment by the purse of duty . . .
the old man being financially dead—
now watch with fear the clouds of forgather,
surging upon them from the mountains
like waves of India ink.
The rains in the Rockies are sudden rains,
scrubbing rocks and filling the hollows—
defying ritual.
The relatives dart embarrassed eyes
over their could-have-been social achievement:
the perfect funeral.

— 2 —

The coffin trembles under the beat
of liquid sticks, incessantly drumming—
the relatives are in travail.
The lips of the preacher drip wetness and words,
his prayerbook pages are ugly with blotches—
the relatives find it crude.
Carnation petals break loose from their base,
are washed down the hole and float on the bottom—
the relatives' façes are pale.
The pall-bearers' feet make sloshing sounds;
the comfort of rouge is trickling from faces—
the relatives feel very nude.

— 3 —

Afterwards, in a mansion-like cabin,
the relatives nurse their shame—
they were betrayed, humiliated,
they sponsored what is commonly called a flop:
soon, they must throw a gala party
to dazzle their circle into forgetting . . .
their grave-side nakedness.
O relatives! sophistic slaves,
caught by the spider of delusion,
how utterly wretched you are.
Have you not heard the old man's voice,
the voice of his soul which is still singing?—
the rains, they understood.
If the creeping fungus of the lie
has not completely smothered your hearing,
then, listen to the rains:

— 5 —

Your decorated corpse without
a soul is creation's hideous eyesore—
too putrid to beautify.
You fool yourselves with the body because
to look to the old man's soul would expose
the sewer in which you dwell.
"When I survey the wondrous cross . . ."
the old man sang it but you never listened:
your deafness is your death.

— 6 —

O relatives, you feel no sadness,
neither experience joy—
you only flinch when society's finger
mockingly points to the flop in the rain—
for you the old man had one meaning:
to celebrate the curse of his rotting—
which is your sacrilege.
Unless the poetry of the rains
and the old man's song explode your sewer,
you stand accused by this grave.
Unless you find the old man's wealth,
a poor success shall forever haunt you:
How you buried your soul . . . in the rain.

The criticism of Mr. Gerrit Wimmenhove is as follows:

To the editor:

Dear Sir:

I write in regard to a composition you published in the last issue of your paper under the title: "They buried the old man in the rain". I would like to offer a criticism of it. To me, the composition itself does not give much of a clue about what subject the author, Willius, is attempting to express himself. However, I gather from the comments that he tried to expose the shallowness of man.

May I ask if Willius has ever been present at a graveside? Does he realize the awful significance of committing a body to the earth? And does he brazenly state that the 'relatives', which is man in general, conduct a funeral as a social achievement, and expect to get away with it? He is condemning man's emotions at a graveside as sacrilege, because he thinks man incapable of real love or rightful wrath. Man is shallow, he states, even at such a time. Surely, Mr. Editor? Willius neither understands man's emotions, nor realizes that he himself commits sacrilege by passing such statements on his evident ignorance.

His thought is weak, condemning man for his tears, calling man sophistic slaves caught by the spider of delusion. His thought continues to harangue man into listening of the rains. And here welcome to a curious bit of reasoning: Willius commands men to listen to the rains, because they understand. Does Willius not realize that inanimate things like the rains cannot understand anything? Why did he not say that the rains seemed to understand? That,

(Continued on next page.)

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS DECEMBER PROBLEMS

No. 40 (Howard) 1. N-B3, thr. 2. N-K2 checkmate. Although Black has a number of possibilities to prevent the threat, for instance a. NxN, b. B-B3, c. B-K3 or d. RN-N6, White finds in every single case a way, caused by the black move, to checkmate the black King. He answers a. —, PxN mate, b. —, Q-KN1 mate, c. —, Q-K4 mate, and d. —, Q-KB6 mate.

No. 41 (Howard) 1. N-Q3, thr. 2. N-KB4 checkmate. This key-move was not hard to find. Square Q3 is the critical point in this diagram. The black Bishop and the black Rook stand in each other's way. If the Rook takes the Knight, the white Queen is free to go to KB1 and if the Bishop takes the Knight, Her Majesty goes to QB8. I suppose you like this problem.

No. 42 (position) 1. N-N6 ch, PxN (forced); 2. R-R1 ch, BxR (forced); 3. RxB mate.

No. 43 (position) 1. Q-K5 ch, K-N1; 2. Q-N7 ch, RxQ (forced), and stalemate.

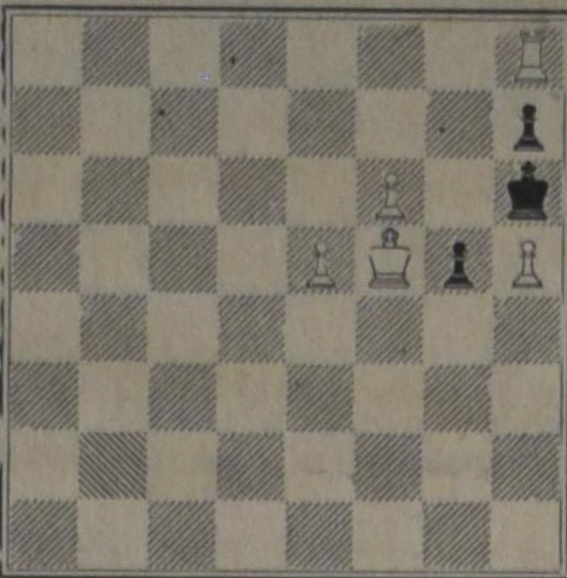
THE NOVEMBER LADDER

Probably my good friends improved the last published ladder themselves. One mistake could be found in it. The total of G. Duiker, Barrie, was set at 6, which should be 4, because his subtotal was 2 and his previous total was also 2. This misprint could not cause any confusion in my opinion.

A SPECIAL PROBLEM

Hoping you will appreciate it, I will give a special problem this time for your entertainment. It has to be solved in two moves and White is to play. The big question is, what is the last move Black has made? If you can answer that, the solution is simple. I found this problem in "Canadian Chess" of August 1962.

Black: 3 pieces



White: 5 pieces

Dr. P. Y. DE JONG
Dr. R. KOOISTRA
REV. F. GUILLAUME
Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT ISRAEL'S JUDGES

No. 10

ISRAEL ABUSES THE LORD'S VICTORY

Judges 8

BACKGROUND NOTES

Almost every student of Scripture knows about Gideon's victory over the Midianites and the torches and trumpets of the three hundred. This is one of the many fancy-catching stories of the Old Testament. Far fewer people, however, are acquainted with the events that immediately followed Gideon's spectacular victory. To these events we turn in this lesson. These events must be interpreted in the light of the general pattern of Israel's history as indicated in Chapters two and tree (see lesson 3).

In the chapter we are now considering we note how victory and apostasy are linked hand in hand. At the camp of the Midianites (chapter 7) the people shouted: The sword of the Lord and of Gideon. After the victory was completed in the events of chapter eight, the people said in effect: The victory of Gideon and of God (v. 22). The change in order is significant.

In tracing the God-directed events in Israel's history which led eventually to the days of the Son of man, we should note the relationships (1) between the various tribes of Israel, (2) between Israel and its rulers, (3) between Israel and the Lord.

It will be necessary to make careful study of a map of the territory of Palestine in the time of the Judges. Determine the general place where the Midianites, the desert dwellers, came from. Which tribes were the first to be attached? Notice where Manasseh, Gideon's tribe, is located. Locate the citiés of Succoth and Penuel. The Midianites likely fled in an easterly direction.

OUTLINE

1. Abusing the intertribal relationship. (8:1-17)

a. The complaint of Ephraim, Gideon's companion in arms.
It will be necessary to remember that Ephraim rallied to Gideon's call for help and completely accomplished the objective of destroying one fleeing group of the Midianites under Oreb (raven) and Zeeb (wolf), (7:24, 25). Just why was Ephraim provoked? Was this primarily a question of prestige? Which son of Joseph did Jacob say would be stronger and have the right of the first-born? (Genesis 48:13). Does this indicate that Ephraim was more concerned about its standing among the tribes than the victory of the Lord? Had Ephraim been passed by unduly? Or was this a case of wanting to be the first and greatest? The disciples also fell into this sin.
How did Gideon allay this complaint? Was this clever diplomacy, or did Gideon accurately state the relative worth of Ephraim's victory as compared to his part in the fray? Should such quarrels ever slow down the church's advance against the enemies of the Lord?

b. The refusal of Succoth and Penuel to assist.
What prompted these Israelites, located in the areas most vulnerable to attack from the Midianites, to refuse to give the barest "humanitarian" assistance to their brothers? Was it their opinion that little Gideon and his 300 could never overtake the Midianites and their camels? Was this in any sense a reason to break the law of brotherly love? (see Deut. 23:3, 4).
After Gideon won the victory he punished only the elders of Succoth, not all the inhabitants. Why? Apparently because Penuel resisted his coming, he broke down their tower (v. 17). This was not personal revenge, but the exercise of discipline in the name of the Lord.

2. The abusing of Israel and its leaders. (18-22)

a. Gideon took personal revenge.
Gideon was not perfect. He allayed the anger of Ephraim, exercised wise discipline over Succoth and Penuel, and then, in contrast, when dealing with those who had killed his brothers, took personal revenge. These people deserved to die. The error of Gideon was that when his honor and prestige was at stake he did not rise to the honor of his God. What inner weakness did Gideon show here?

b. Israel asked Gideon to be their king.
Israel sought lasting safety in a king. Was having a king in itself wrong? (see Deut. 17). Was the error of the people their failure to see that their only safety was in obedient service of the Lord, not in the form of organization, such as a line of kings would offer? Why cannot having a king take the place of true conversion? What made the people blind to the fact that the character demanded by a judge and deliverer of Israel could not be passed on from father to son? Does man ever learn from his past mistakes?

Gideon refused the offer. Nevertheless, he showed many tendencies in that direction. Note the following "regal" displays. 1. He called his son Abimelech (my father is king). 2. He took many wives, a kingly status symbol. 3. He avenged his family. He rejected the title, but acted like a king. Note the contrast between this and his attitude expressed in 6:15.

3. Abusing the covenant with God. (24-35)

a. The beginning of a spurious worship of the Lord.
The ephod (look up in a Bible dictionary) worship became largely a matter of scorcery. Instead of turning to the law of God and the record of Moses what God had done in the past, the people flocked to Ophrah to find out at every moment what God would do in the future. Why was the judgment upon this kind of worship so severe? (v. 27)

b. The beginning of a false worship. (33-35).
Willful worship of the Lord God is often only one step away from the sinful worship of another God. The people of Israel worshipped Baal and made a covenant (berith) with him after Gideon died. Note the name they gave their idol. What does the quick apostasy of the people tell us of the ability of these earthly judges of this period to effect a lasting reform in Israel? To whom must God's people look for permanent restoration? Will men ever do this if they still think safety can be found in the wisdom and power of mankind? Is it always true that when faith dies, the work of reformation stagnates? Upon whose faithfulness does our security depend?

THEY BURIED THE OLD MAN IN THE RAIN

(Continued.)

through the workings of an imagination, is possible. His weak thinking here seems to emphasize his shallowness in trying to point out man's faults in conscience by choosing his setting to be a funeral.

His construction of the composition repeats his impossible twist of reasoning. In paragraph (2) each sentence is in three lines. The first sentence reveals rains drumming on a coffin, and in the same thought, that the relatives are in travail. There is no unity of thought here. What absurd reasoning prompts Willius to include both ideas in one sentence? The second sentence is in three lines, each of which express a different thought. Similarly, why are not these thoughts in separate sentences, connected by unifying ideas? Sentence three contains two separate thoughts, while the fourth construction is typical of the mess that the whole composition is. The fourth construction gives the image of pall-bearers' feet sloshing, in line one. Line two depicts rouge trickling from faces, still the same sentence. Therefore, the faces must belong to somebody, so reading the first line again, they can belong either to the pallbearers or to the feet. Line three, however, has the relatives feeling very nude. For what absurd raeson do the relatives feel nude? Unless, yes this may be it, that the rouge belongs to the relatives and their faces. And since it is trickling away, the relatives feel nude. But that leaves the problem of the pallbearers and their feet in the same sentence. I suppose that the feet are sloshing in the mess that the rouge is making as it trickles away from the faces of the relatives. All very involved, backward and incredible. This construction, Mr. Editor, in my opinion, **isn't even good enough to be bad.**

Why Willius had the nerve to call this thing a poem is another absurdity. A poem, according to my dictionary, is a composition in verse or not in verse, characterized by great beauty of language or thought. Since Willius' effort evidently attempts to imitate free verse, the definition for that is: poetry which conforms to no regular metre, rhyme, line length or stanza pattern. These conventions are discarded in the poet's effort to make the rhythm of the lines reflect or interpret his meaning. Evidently, Willius has not succeeded in writing this type of poem. His thought is abominable, his construction as bad.

The editors must agree that the composition is very obscure. I think that obscurity occurs for one of two reasons: 1. the thought is very complex, as in Shakespeare— and Willius, to my mind, is not even the image of Shakespeare's shadow—or 2. the thoughts are very lax in unity. I think the latter description fits Willius' effort very well.

If Willius wants to write on man's shallowness, I suggest that he chooses a setting related to his thought, and develop his thinking in a manner that a common individual may understand it and apply it to himself.

I thank you, Mr. Editor, for bearing with me through the course of this criticism.

Yours sincerely,
(signed) Gerrit Wimmenhove.

T. F. Willius' reply to Mr. Wimmenhoven and also the editorial comment will be published in our next week's issue.

Number Twenty-seven of a Series

A PERIOD OF ANXIETY

by Ineke Parlevliet.

December 1944.

It was Cathy who informed her mother about Dick's capture. She happened to be near to the Bloem's home when she saw a German van, driving away with her oldest brother and Mrs. Bloem. She tried to scream, but could not utter a word. Then she started to run home as fast as her legs could carry her. "Dick has been caught . . ." she sobbed, when she entered the house, "and Aunt Wily, too! Some mofs pushed them into a big truck . . ." She clung to her mother and hid her face in Mrs. van Dongen's lap.

"What are you saying, Cathy?" Mrs. van Dongen asked stunned. "Dick caught? How? Where? When? Are you sure, Cathy? Please, stop crying . . . tell us what happened . . ."

Cathy quieted down and told what she had seen, while she tried hard to withold her tears. The other members of the family listened attentively.

"If it is true, we may expect a search in the house," uncle John said alarmed. "We must hide the stencil machine and other incriminating evidence immediately. "Come on, Albert, give me a hand . . ."

The two disappeared and went to the attic. Mrs. van Dongen had great difficulties to control her emotions. "I was afraid that some day this would happen," she said, trembling all over. "If I only knew why he has been caught . . . perhaps the Germans found something on him. And why did they take Mrs. Bloem?" She looked questioningly at her sister.

"We will find out later on, Helen. Let's go through the house to see if everything is all right in case of a search." Mrs. van Dongen pulled herself together, and in spite of her fear and worry she gave the children instructions on how to behave and what to answer if the Germans came.

Uncle John and his son cleaned the attic of all underground material, which they partly burned and partly hid under the living-room floor. In less than fifteen minutes everything was back to normal.

Half an hour later the bell went. "There they are," Mrs. van Dongen said nervously. "I will answer the door myself." But when she opened the door she was surprised to see a slightly familiar face instead of German soldiers.

"May I come in, Mrs. van Dongen?" the caller asked, "I am afraid I have some unpleasant news for you."

Mrs. van Dongen recognized the man as the same person who had taken John home after his fight with Bandering, and knew this man could be trusted. She invited Mr. Stolk into the livingroom then.

"Perhaps you know already that your son Dick has been picked up a little while ago?" he asked, looking at the disturbed faces of Mrs. van Dongen and the others.

"Yes, we do, but that's all the information we have. My little daughter saw Dick and Mrs. Bloem pushed into the truck. Do you know anything more than that?"

"Unfortunately, I do, Mrs. van Dongen. I heard various rumours but checked with policeman Van Voorst before I came out here. The truth is that besides Dick and Mrs. Bloem five other underground workers have been caught. Mr. Bloem, Bram Verlaat and Leen Mielema being among them."

"But how did it happen?" they all wanted to know.

"I don't have all the details, but it seemed that some underground workers, in fact these five and perhaps even more, had planned a meeting in their secret gathering place in the basement of Harry Vrooms hardware store. Everybody seems to know about that place now, so it doesn't matter that I tell you. I just happened to be in the store when one of the errand boys told Harry that two Germans and N.S.B.er Bandering were in the backyard, rummaging among the boxes and crates. Harry turned ashes and without saying a word he left the store in a tearing hurry, without a coat or hat. He had hardly gone five minutes when two Germans walked into the store and asked for the owner. One of those stupid shop-assistants told them that Harry had been out for an hour or something. It was too obvious that Harry had cut and run. All the customers were held for questioning. Two employees were arrested and Harry's wife also. That woman was a nervous wreck and out of her mind. About ten minutes later the customers were released."

Mr. Stolk waited a minute. Then he continued: "While we were questioned I could hear loud noises and protests coming from the cellar. Just when they let me go I saw five men under gunpoint coming from Harry's backyard. They were shoved into a truck, which was parked more than a block away. These are the same men whose names I mentioned previously."

"And . . . and what about Dick?" Mrs van Dongen asked hoarsely with tension and emotion audible in her voice.

"All I know is that he and Mrs. Bloem were picked up shortly thereafter. Some one told me on the street. I checked with Van Voorst, who is a good friend of mine, and he confirmed it. The Germans found quite a lot of underground equipment in that cellar. That's why they immediately started to search the homes of these men. I came over here to warn you, because they're likely to look here too. I must be going now. I would rather not be found in your house when the Mofs arrive. I am sorry that I always have to bring bad news to you, Mrs. van Dongen." Mr. Stolk got up. "Please tell your husband to be careful. I have an odd feeling that the Germans have something up their sleeve and I dare say that Bandering is in on it. If there is anything I can do, let me know, Mrs. van Dongen. Your husband is a fine man and I have reason to be grateful to him.

When Mr. Stolk had left, the three grown-ups looked terribly worried. "Those men don't stand a ghost of a chance to get away with it," Uncle John remarked. "They were taken red-handed."

"It is horrible . . ." Mrs. van Dongen said. "What will become of them all? I wonder how Dick happened to be caught at Gerard Bloem's house . . . He could easily have been with the other underground group. I just hope and pray that he had no papers of leaflets with him . . ." Then suddenly she remembered that now both the Bloem's were taken, their children were on their own. "I must go there," she said determinedly. "Those poor little children. I will go right new."

"But suppose the Germans come to search the house?" her sister asked.

"Don't think that I am waiting for them," was the answer. "They didn't make an appointment." It did not sound funny, but grim and resolute. For the first time during the past hour it seemed as if Mrs. van Dongen's fighting spirit had returned to her.

"Suppose the Germans do come to search the house, what should I do, Helen, hide myself in the closet or what?" Uncle John asked. "The trouble is you never know when they come and I hate the idea to make that closet my permanent dwelling-place."

Mrs. van Dongen gave it serious thought. "My experience with those villains is that if they come for one special person or motive, they don't bother to look into other matters. One day they may come in search of weapons and even if they found a complete illegal printing outfit, they would barely glance at it. The next day they may hunt for illegal papers and instead find an armoury of stenguns and revolvers without raising an eyebrow. Those soldiers are so trained that they only do as they are ordered. They are too scared to step beyond their orders or responsibilities. They are like bureaucrats and work with paper instead of their brains."

Uncle John smiled. "Now I believe you are exaggerating, Helen, although there is some truth in what you say. You are unfair to them however, to accuse them of not using their brains. Perhaps at times they want to be but are afraid to suffer the consequences. Let's not fool ourselves. But anyway, I think I'll just let things come the way they do. If I have a chance to hide, I'll do it, if not I'll stay around to watch the performance."

Even though he spoke light-heartedly, Uncle John did not feel so carefree. If he could avoid a meeting with the Germans, he would certainly do so. But he did not want to trouble his sister-in-law with his problems, and at the same time he hated to see his wife representing the family if Helen was away while he crawled into his shelter.

After Mrs. van Dongen had left, Rita and Annelies came home from their work in the evacuee centre. They had heard the bad news, if being the talk of the town. "They say that it is all Bandering's work," Rita said. "That stupid fellow is boasting that he had been suspicious of the underground workshop for a long time. But he had waited to inform the Germans about it until he was very sure to catch his prey. At least this is the story that's going around and it's probably true. It's exactly the way Bandering works. Everybody is furious of course, but Bandering couldn't care less. He may even be expecting a personal reward from the Führer! Well, just wait until the war is all over, then the underground will give them a treat!"

But the underground did not wait that long.

That day the Germans did not show up to search the house. Mrs. van Dongen who had seen how the Bloem's place was turned upside down. felt that this was a good sign. The Germans would certainly not wait a couple of days if they suspected that their home could provide evidence for Dick's underground activities. If the Germans planned to act, they would do it immediately. Mrs. van Dongen had heard many rumours in the village. It was said that the homes of all the men who were taken prisoner, had been thoroughly searced and Harry Vroom's house and store were to be burned down by the Germans. But of course that was probably exaggerated gossip by the town's people. Bandering seemed ignorant of the people's feeling towards him, because his behaviour was that of an heroic victor.

"What about the Bloem's children, Mom?" Rita wanted to know.

"They were with neighbours and preferred to stay there for the time being. I offered to take them, but as Joke and Bert were home during the search, they were terribly afraid to experience the same trouble at our place. They were so frightened and upset . . . The neighbour is willing to keep these two as long as possible and the baby along with the twins have gone to Gerard Bloem's sister. We all hope of course that Mrs. Bloem will be released soon . . ."

"Did they find something in their house, Helen?" Aunt Henny asked.

Mrs. van Dongen shook her head. "No-one knows . . . it would be so much the worse if they did." Mrs. van Dongen felt a pang in her heart, while she pondered the question whether Dick had had papers with him when he walked into the Bloem's house. To her the answer to this question seemed for some reason terribly important.

(To be continued.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With great joy and gratitude to our Lord we wish to announce the birth of our daughter

HILDA ENA

Mr. and Mrs. W. VanHuizen.
John.
Harvey.

22 Rankin Ave.,
Amherstburg, Ontario.
January 8, 1963.

Dankbaar en blij berichten wij U de geboorte van onze dochter en zusje

JUDITH GERALDINE GRETA

D. P. Jongkind.
H. S. Jongkind—Kreeft.
Nenke.
Jacob.
Aren.
Adam.
Scottie.

9 Januari 1963.
Kennedy Road,
P.O. Milliken, Ont.

Zo de Heere wil hopen wij op 27 Januari met onze geliefde Ouders

A. J. BREUKELMAN
Z. BREUKELMAN—PRENGER

hun 30-jarige huwelijksdag te gedenken.

Dat de Heere hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen, is de wens van hun dankbare kinderen.

Campden, Ont.:
Mr. & Mrs. H. Breukelman.
Fort William, Ont.:
Mr. & Mrs. H. J. Breukelman.
Mr. & Mrs. A. Streutker.
Egbert.
Albert.
Henry.
Susan.
en kleinkinderen.

R.R. # 1,
Fort William, Ont.

On Thursday, January 10, 1963 Jesus took unto Himself to the place where is no suffering our beloved daughter and sister

TERESA HELEN,

age 7½ months.

"Let the little children come unto Me for of such is the Kingdom of Heaven."

Mr. & Mrs. John Mulder.
Harry.
Henry.

7 Cowan Ave.
Brockville, Ont.

New Elms Subdivision Homes For Sale

FIRST SHOWING of Elms Subdivision Homes now under Construction, just between Church and Timothy School. Prices range from $16,500 to $20,700. Where plans do not call for garage, extra $1,000 for a garage or $500 for a carport. A fireplace $700 extra. Model Homes for inspection and sale will be ready about February 1st, other homes about May 1st and later. The $16,500 detached houses are on the north side of the Elms. All N.H.A. Mortgages, and down payments as low as $1,000. Come to our office for the plans, select your own lot.

For any information without obligation on ANY home, call

John Struik

CH 1-5205 or CH 7-3998

SPECIALISTS IN GOOD DEALS ONLY. For ALL your Real Estate transactions, residential, commercial, appraisals, arranging down payments, or mortgages, etc. 24-hour service. I AM AS CLOSE AS YOUR PHONE.

James B. Gilbert
REAL ESTATE

MEMBERS OF THE TORONTO REAL ESTATE BOARD

---

50 Acre Farm

18 mijl van Hamilton.

Groot 7 kamer huis. Grote schuur, ruimte voor 4500 broilers. 10 koeien en 30 zeugen. Garage. Nieuwe schuur. Ruimte voor nog 10 zeugen. Lichte grond. Vraagprijs voor farm met de broiler-equipment: $15,000.00. Down gevraagd $5000.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

For rent:

200 ACRE FARM

180 acres workable. Good 6-room house with hydro and water. Two barns. Half mile road pavement road, close to town. Write to Box 1555, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted: For dairyfarm in Toronto district, experienced

MARRIED MAN

Must be a good milker. Small family preferred. Wages: $260.00 per month, plus house, hydro and milk. Letters under Box No. 1556, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

A TEACHER

is needed for the lower grades in the Clinton Calvin Christian School, by the end of February. Please contact Mr. K. Vanden Heuvel, R.R. # 2, Goderich, Ont.

Wanted:

MIDDLEAGED COUPLE

Man to work as gardener and handyman. Woman part-time at home. Free house. Year-round employment. Good position for neat clean couple. Bradford, Ont. Letters under Box no. 1547, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

FLINKE HULP GEVRAAGD

in huishouden met 4 kinderen, wegens langdurige afwezigheid van echtgenote t.g.v. ziekte. Brieven met personalia te richten aan Dr. M. van Wijhe, 145 Lindsay St., Winnipeg 9, Man.

For Sale:

A LARGE BRICK HOUSE

No. 3 Highway, East of St. Thomas, Ont. Hot water heating with oil furnace, hardwood floors. Upper apartment four rooms and bath; lower same. Large barn suitable for business. Ken Mann, R.R. 3, St. Thomas, Ont. Telephone New Sarum 558.

KENNISMAKING GEZOCHT

Jong farmer, 26 jaar, belijdend lid Christian Reformed Church in Zuid Ontario, zou graag in kennis komen met meisje, 20—26 jaar, van Christelijke levensopvatting. Brieven onder no. 1554, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

BARRIE AREA

Homes, Farms, Acreages, Lots, Summer Cottages and Businesses.

Write, wire or phone
AARN KLOOSTERMAN
representing

Harold Forster & Co.
REALTORS - 98 Bayfield St.
BARRIE, ONT. PA 6-6453

HOLLANDSE SIGAREN

Wederverkopers gevraagd voor geheel Canada.

Voordelige en royale sigaren van zeer goede kwaliteit. Gratis verzending. Schrijf aan # 1550, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.



Juist voor het ter perse gaan van dit nummer ontvingen wij bovenstaande foto van de Friese Elfstedentocht, die Vrijdag 18 Januari werd gehouden. Het bijschrift luidt "Met beide armen omhoog gaat Reinier Paping door de finish". In haar volgende "Brief uit Holland" zal onze medewerkster in Nederland vrij zeker meer bijzonderheden geven.

Wanted:

SINGLE MAN FOR DAIRY FARM

Must be experienced in milking by hand en milking machine. Good wages. Letters under no. 1557, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

FAMILY

to work on vegetable farm. Three or more workers. Free house. Bradford, Ont. Letters under Box no. 1548, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

TE KOOP:

DAIRY FARM

200 acres met 100 stuks Holstein stamboekvee. Prima gebouwen, 15 mijl van Peterborough. Groot melkcontract.

DAIRY FARM

205 acres, prima gebouwen, 11 bussen melkcontract, 10 mijl van Oshawa. Vraagprijs $ 45.000.

J. F. de With, Realtor
NEWCASTLE, ONT. Phone 3341

GROOT SCHOONMAAKPROBLEEM

SPAAR TIJD, WERK, GELD!

Om het zwaarste, vetste vuil te verwijderen, schrobbe men de te reinigen oppervlakken met een oplossing van 2 eetlepels Gillett's Lye op een gallon water. Gillett's doet dit moeilijke schoonmaakwerk snel en afdoend en kost toch veel minder dan andere schoonmaakmiddelen, die maar half werk doen.

Gillett's gaat werkelijk vet en vuil met kracht te lijf, krijgt het uit spleten en hoekjes, die andere schoonmaakmiddelen niet bereiken kunnen. Met vet en smeer reageert het zodanig dat een zeepoplossing wordt gevormd, die de te reinigen vlakken vlekkeloos schoon maakt en tevens hygiënisch.

Dit is slechts een van vele dozijnen goede wenken waardoor U tijd, werk en geld kunt sparen, welke vervat zijn in een gratis 60 pagina's groot boekje, verkrijgbaar door te schrijven aan Standard Brands Ltd., 550 Sherbrooke St. W., Montreal. (Adv.)

TE KOOP WEGENS GEBREK AAN OPVOLGER

Een prima Dairyfarm met Holstein vee, machines en goed melkcontract

De farm is mooi gelegen en niet ver van Chr. school en kerk. 200 acres best land (185 acres bewerkbaar), 15 acres bos. Flink huis, voorzien van badkamer, heet en koud stromend water, heet water centrale verwarming en electriciteit.
43 stuks vee, waaronder 32 melkkoeien.

In de grote en goed onderhouden barn zijn 56 stanchions & waterbowls voor 56 melkkoeien, terwijl er tevens ruimte is voor jong vee.

DE MELKCHEQUE IS GEMIDDELD $ 850.— tot $ 900.— per maand en kan gemakkelijk worden opgevoerd.
Behalve een behoorlijk goed machine-park is er ook een grote voorraad hooi, stro en graan.

De vraagprijs is $ 65.000,—, terwijl eigenaar genoegen wil nemen met slechts $ 12.000.— down. Hypotheek van $ 53.000.— verkrijgbaar à 6% met betalingen van $ 325.— per maand, rente en aflossing inbegrepen. Wij helpen U met het gedeeltelijk financieren van Uw downpayment.

Voor alle verder gewenste inlichtingen betreffende deze en andere prima farms, contact

K. KRAAY, Real Estate Broker
KANTOOR 13A KING ST. ST. CATHARINES, ONT.
Huis adres 2 Juliana Crescent, Tel. WE 4-1813

Wordt er door Rechtzinnige Christenen nog voldoende gestreden ?

In Trowel & Sword, het orgaan van de Reformed Churches in Australia en de Reformed Churches in New Zealand, wijdt Ds. S. Cooper een artikel aan de jonge St. Thomas Evangelical Church in India, die zich in 1961 afscheidde van de oude Mar Thoma Church.

Nadat hij in het kort de geschiedenis van deze kerk heeft meegedeeld, schrijft Ds. Cooper:

"Wat zullen wij van deze dingen zeggen! Zullen we hen becritiseren die alles in de oude kerk hebben opgegeven, opdat zij in staat zouden zij het evangelische geloof te behouden? Zullen we zeggen dat het verkeerd van hen was een andere kerk te organiseren, alsof er nogniet voldoende verschillende kerken waren? Ieder die zo denkt behoorde consequent te zijn en terug te keren tot de Rooms Katholieke Kerk. Wij zijn in Australië en Nieuwe Zeeland soms ook beschuldigd dat we de kerk gespleten hebben, en daar een andere kerk aan hebben toegevoegd. Als we alleen maar een andere kerk zouden hebben toegevoegd, aan het grote aantal dat reeds bestaat, zou dat voorzeker vergeefse arbeid zijn geweest. Maar als wij bedoelen te zijn een terugkeer tot het historische christelijke geloof, dan is deze terugkeer allang nodig geweest. Christenen in bestaande kerken die de vrijzinnigen rustig toestaan het terrein te beheersen, moeten liever wakker worden en een voorbeeld nemen aan de St. Thomas Evangelical Church.

Indien U voor het geloof wilt staan, zullen de vrijzinnigen het U moeilijk maken en U zult er in slagen de bestaande kerk te reformeren; of U zult gedwongen worden een nieuw begin te maken.

Het is buitengewoon jammer dat vele evangelische christenen in bestaande kerken zo heel weinig doen om de vrijzinnige stroming tegen te houden. Het is niet voldoende het geloof in een eigen plaatselijke kerk te bewaren — denk aan de zendelingen die uitgezonden worden, aan de scholen, aan de kerkelijke publicaties.

Wij moeten de Here ernstig bidden zijn getrouwen in de verschillende kerken op te wekken om op te staan en met zich te doen rekenen, en de consequenties daarvan te aanvaarden, welke die ook mogen zijn. Er is een tijd geweest dat het een eervolle zaak was voor de zaak van Christus vervolging te lijden, maar dat is niet langer zo. Behalve in India?

Ik hoop de dag te beleven dat de werkelijke Presbyteriaan in Nieuw Zeeland zich niet langer zal verbergen en zal beginnen te spreken. Het zou het begin kunnen zijn van een machtige Reformatie in Nieuw Zeeland. En het begin van een Reformatie Seminarie in Nieuw Zeeland.

Zijn er geen 20 predikanten in de gehele Presbyteriaanse kerk die bereid zijn elke prijs te betalen om de kerk te brengen tot een volledige reformatie en een terugkeer tot God's Woord? Er waren er 20 in India. De Here kan het zelfs doen met minder dan 20. Kerken van Christus hebben nog nooit enige winst behaald door stille infiltratie. De enige manier is om het Woord van God van de daken te proclameren. Dit was de weg in Amerika; dit werkte in India. En dit is de enige weg voor de kerken in Australasia.

Het zo voortreffelijk middel voor een positieve gezondheid

GESTAAL

kost U slechts $ 2.25 per tin, waarmede U meer dan een maand toe kan.

Vraag Uw Grocery of Drug Store

of schrijf aan

Van Hermon's Import
620 Parkinson Rd.
Woodstock, Ont.

Gaat U naar

HOLLAND?

BEL

ELGIN McKAY TRAVEL SERVICE LTD.
IN
BRANTFORD

Telephone 752-4375
Agenten voor: K.L.M. en HOLLAND-AMERIKA LIJN

Men meldt spontaan:

— Het ongelooflijke is gebeurd. Mijn vrouw is genezen. — Had het 10 jaren en ben er helemaal af. — Dokter vond het een wonder. — Het was heel erg, doe nu alle werk weer. — Behoef niet meer naar het sanatorium. — Prachtig resultaat. — Het is verbluffend. — Nog nooit zo'n goede winter gehad. Genezen, genezen, enz. enz. Originelen liggen ter inzage.!

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 18.00 bij vooruitbetaling.

Meld Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

THE CHANCE



Mr. X at Y. had a visitor, a smooth talking Medical Insurance Salesman. He was a friendly man, explaining to Mr. X. why the family needed a better, more broader Medical Insurance Plan. And at the end of the evening, the visitor left with a signed contract and a cheque. Mr. X. wrote to his old Insurance to cancel his policy and asked for a refund of the premium paid in advance. The old Insurance, which happened to be the Christian Reformed Church Co-op. Med. & Hosp. Society, paid him the refund and cancelled his policy.

Four months later Mr. X. had a claim and forwarded the doctor's bill to his New Insurance Co. He got word back, that his claim was refused on the grounds that the case must have been in existence before he became a member, although the treatment was after he became a member. Mr. X. wrote back, that this was not the case, but to no avail, the Ins. Co. refused to pay the claim. That was quite a disappointment for Mr. X., who thought that he was now covered for everything. That same day he wrote a letter to the Chr. Ref. Church Co-op. Med. & Hosp. Society, asking if it was possible to join again.

Mr. X. is now a member again of the Chr. Ref. Church Co-op. and pays $ 34.00 a year premium for the Surgical Plan and $ 12.00 a year for Plan B, which covers Doctor's Hospital Visits and Diagnostic X-Rays. Quite favorable against the premium of $ 150.00 a year, which the New Ins. Co. had charged. By comparing the benefits it was proven that the Surgical Benefits of the Chr. Ref. Church Co-op. were much higher than those of the New Insurance Co.

☆

Why this story? In the first place it is a warning to all our members not to change Insurance Companies before a good investigation and comparison between benefits and premium is made.

And in the second place for you readers, who are not a member of the Chr. Ref. Church Co-op., to compare the benefits and premium of our Insurance with your present policy. Why pay $ 150.00 a year, if you can have the essential benefits for only **$ 46.00 a year?**

Please ask for our information booklet.

— — — — — — — — — — — — — — — —

CHRISTIAN REFORMED CHURCH CO-OP. MEDICAL AND HOSPITAL SOCIETY.
Box 473 — Hamilton, Ont.

Please send us by return mail the information about your Insurance Plans.

NAME: ....

ADDRESS: ....

Only for residents of Ontario.

De kale prairies zijn veranderd

(Can. Scene) — Toen ik in de twintiger jaren de prairies kende waren ze doodgewoon kaal. Het grootste gedeelte van zuid- en midden Manitoba en Saskatchewan, en het zuiden van Alberta was ze vlak als een biljardtafel en op de rivierdalen na, absoluut boomloos. Men kreeg de indruk van een vergaande, bijna vreesaanjagende eenzaamheid, en de uitgestrekte, vlakke monotoonheid gegeseld door de nooit rustende wind, was meer dan menige vrouw en een prairieboer kon verdragen. Velen zijn dan ook, vooral tijdens de depressiejaren, een zenuwinstorting nabij geweest.

Dit is thans geheel veranderd, dank zij Canada's Prairie Farm Rehabilitation Administration, die twee boomplanting stations in Saskatchewan beheert, één in Indian Head, 41 mijl ten oosten van Regina, en één in Sutherland, net buiten Saskatoon. Dit agentschap, een afdeling van het federale departement van landbouw, heeft tot nu toe reeds 303.000.000 bomen geplant, die zg. "prairie shelter belts" vormen, een armzalige naam voor de groene oasen die het aanzien van deze eens zo troosteloos uitziende westerse vlakten geheel hebben veranderd. De huidige vraag is 12.000.000 bomen per jaar en de vraag overtreft gewoonlijk de productie.

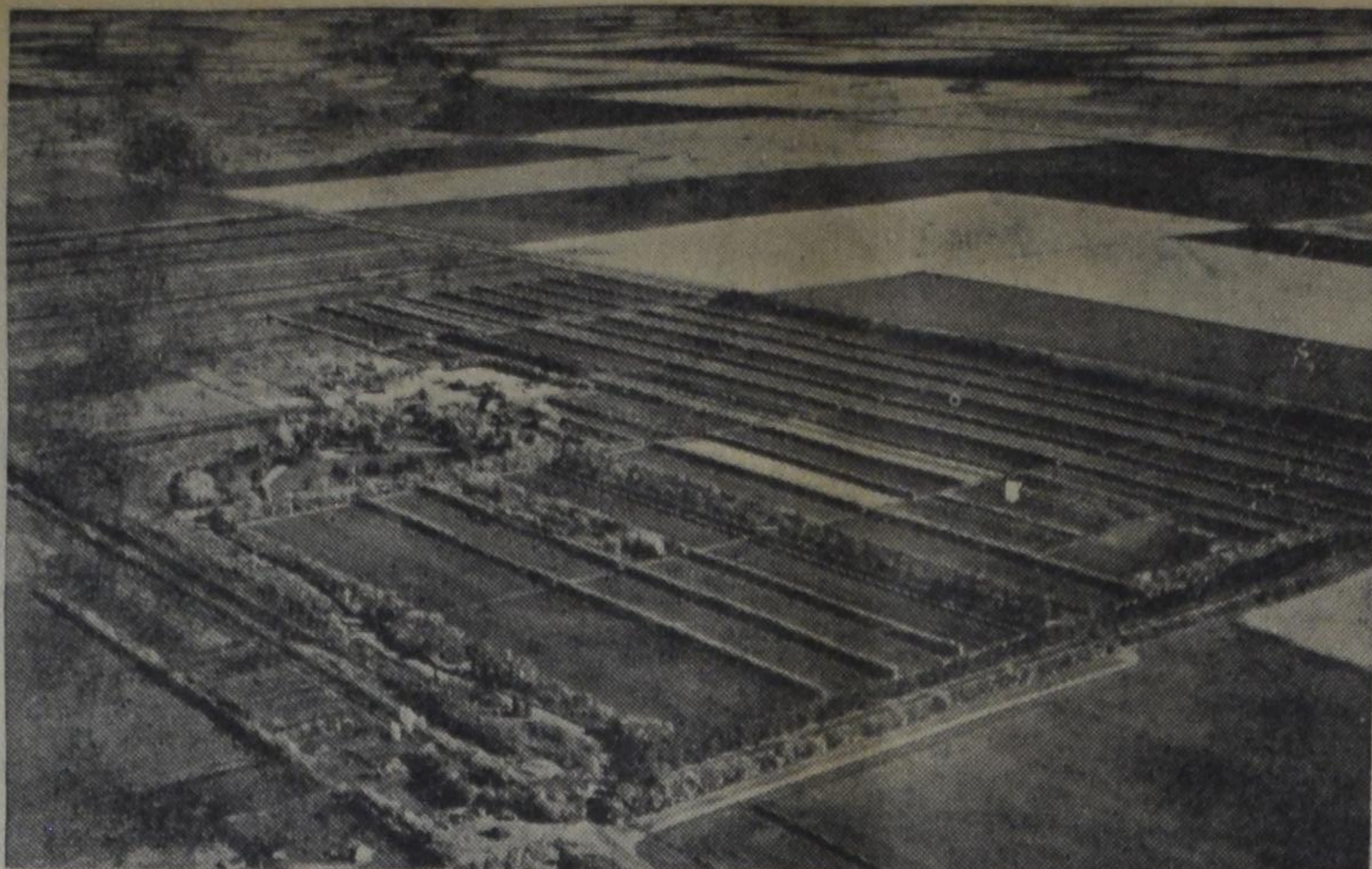
Dit rehabilitatiewerk heeft reeds een aanvang genomen in 1901, toen de afdeling bosbouw van het Canadese Departement voor het Binnenland een plantingcommissie benoemde voor het produceren en distribueren van zaaiplanten voor prarie shelter belts. De bomen die thans door de twee plantstations in Saskatchewan worden gedistribueerd zijn voor het grootste gedeelte caragana, groene es en Manitoba esdoorn, plus een kleiner percentage populieren en wilgen — allemaal snelgroeiende soorten. Ze worden toegezonden aan elke boer die een beschutting van bomen wil planten, zolang hij dit op tijd aanvraagt en de grond op de juiste wijze daarvoor gereed heeft gemaakt. Coniferen, hoofdzakelijk white spruce, Colorado spruce en Scotch pine worden in beperkt aantal verstrekt tegen $ 1.00 per 100 stuks. In de laatste jaren worden de bomen, die vroeger slechts geplant werden rondom de prairiewoning om als windvangers te dienen, ook verstrekt om als beschutting voor het veld te dienen. Ze breken in toenemend aantal op prettige wijze de eentonigheid van de vroegere uitgestrekte open velden. Ongeveer 60% van de bomen die thans verstrekt worden, worden voor dit doel gebruikt.

De twee Saskatchewan boomkwekerijen verschaffen niet alleen bomen, maar geven ook advies betreffende het kweken van bomen op de prairies. Hun werk is niet alleen het kweken van bomen, maar tevens plantenziekteleer, plantenfysiologie en entymologie. In de afdeling pathologie bijvoorbeeld is men sinds 1947 bezig met het zoeken van middelen om de productie van coniferen op te voeren. In de boomkwekerijen zijn 160 caragana bomen gekweekt uit zaad uit 5 verschillende landen om de meest voor het doel geschikte soort te vinden. Weer andere studieobjecten zijn de bestrijding van onkruid in de boomkwekerijen en aanplantingen, die controle der insecten, die schade berokkenen aan de bomen.

De verdeling der bomen wordt geleid door het bureau in Indian Head dat naast kantoorpersoneel en arbeiders meer dan 90 mensen in dienst heeft in het onderzoekingswerk.

Hoewel Alberta, met haar golvend heuvelland minder behoefte heeft aan deze boomaanplantdienst zijn er in Zuid Alberta toch streken, die reeds van het werk van deze stations geprofiteerd hebben. Zo heeft Alberta bijvoorbeeld dit jaar 115.000 loofbomen en 6.000 coniferen betrokken, ongeveer 2% van de totale productie.

Zeker, de groene bossen rondom de federale regeringskwekerijen in Indian Head en Sutherland zien er uit als sappige, weelderige oasen, maar ze zijn veel meer dan dat. Ze te zien op deze eens zo dorre, vlakke prairie brengt iemand tot de overtuiging dat een boom een wonderbaarlijk iets is, zowel in schoonheid als ter beschutting.



Een luchtfoto van het "Indian Head Forest Nursery Station" bij Regina, waar bomen geschikt voor het prairie-klimaat worden gekweekt. Een tweede kwekerij is gevestigd te Sutherland, bij Saskatoon. Een flinke productie-uitbreiding, met behulp van een speciaal irrigatiesysteem, is ontworpen voor beide kwekerijen. Gedurende hun bestaan distribueerden de twee kwekerijen meer dan 300.000.000 bomen.



Hi Neighbours!

It's said that looking back is wrong;
And to succeed and get along,
Our look must always forward be,
And not turn to what used to be.
It shows you're clearly growing old,
When turning to the past, we're told.
Yet one occasion, I confess,
I view those days with tenderness;
And even in these modern days
See joys repeated in small ways.
The things which cheered us long ago
Delight some boys and girls, I know.
This came about, when cold-stuffed head
Had kept a youngster in his bed.
The books were read, the puzzles made,
The crayons on the shelf were laid,
The toys had all been tried before,
And everything became a bore.
A simple question made me smile,
And brought my childhood back a while.
"Please, Mom, when next you come this way,
Bring me your button-box? I'll play
With it for quite a while,
It's fun." He asked with cheerful smile.
The box was quickly handed down,
An old-time box once shiny brown;
But underneath the cover gold
There is a wealth of stories told.
My mind went back to similar day,
When I upon my bed must stay
Because of measles, mumps or flee,
And hardly knew then what to do.
And ever pleasing joy to see
Was Mother's button box to me.
The box itself a story told:
Carved on its lid were dragons bold,
On either side, of lovely pearl,
Was shown a charming dancing girl.
From Indonesia it had come
And such a trip to reach our home.
The cover off would then unfold
A world of stories often told.
Each button had been carefully kept
For many years, when as we slept,
New dress of old had oft been sewn,
A coat or jacket, now our own
Was once created years before
In some, then modern, ladies' store.
Each button held a memory still
Of gown or blouse, or pretty frill.
Some tiny, round and satin brown,
Which once had hooked a wedding gown.
The little buttons, shiny white,
Had held a baby shoe on tight.
The large ones, all of copper hue,
Were from a sailor suit, I knew.
Their anchors looked so shiny gold,
They must have cost a lot when sold.
The stories of first days at school
Were brought to mind then as a rule.
The buttons red with "diamond" eye
Would oft times make my mother sigh,
Remembering the coat of red
Would bring to mind the tears I shed
When starting out one day in May,
And thinking I'd be gone all day;
Oh! how my sisters must have frowned
When in my tears I nearly drowned.
In later years from home I flew,
To find some work that I could do.
And as is usually the case,
New things occurred, life seems to race.
But ever old are habits made
When we at home life's patterns laid.
When blouse or sweater useless grew,
The thing I saw my mother do
I copied, as I'd hear her say:
"Be thrifty, nothing throw away!"
And so my button-box began,
My first: a baking powder can.
The years passed by and change has come
From singleness to happy home.
But where we went, the memories grew
As did our family, and I too
Found need for sewing pants and shirt,
And often turned a coat or skirt.
The same old habit still holds true:
Discard a button? 't Wouldn't do.
A thrifty housewife saves them all
And soon the can became too small.
As in my later years I look,
My button box could write a book.
It tells of children growing fast,
Of childhood, days that never last.
A button shaped like deer or dove,
Reminds us now of Grandma's love.
She lived so far across the sea,
She knit the sweater for a girl of three.
The first-bought-coat which was so fine,
The thoughts of it still make eyes shine.
And so our life goes on each day —
Grade one through Graduation Day.
The snapshot album might recall
Some big events, but never all
The things we'd like to keep in mind,
And in my button-box I find
There's many a treasure it unlocks
That good old battered button box.

Till the next time — Greetings from
Your Neighbour.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

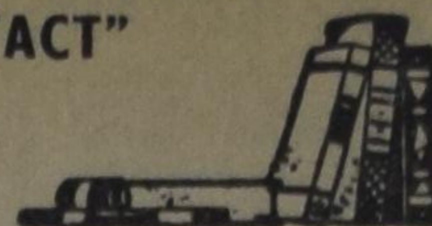
OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN



HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

ONZE UITGEBREIDE LIJST

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
Een boekje over de Grieks-Romeinse oudheid dat de aandachtige lezer een beter begrip zal bijbrengen van de wereld waarin wij thans leven.

JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE
Een verkorte en toch zo getrouw mogelijke weergave van Calvijn's Institutie, welke in 1536 voor het eerst werd gepubliceerd in het Latijn en daarna in verschillende talen en vormen is verschenen.

DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2, 157 bladzijden.
De Apocriefe boeken zijn voor velen onbekend en moeten natuurlijk onderscheiden worden van Kanonieke, welke door Goddelijke inspiratie geschreven zijn. Toch is het interessante literatuur.

HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
Iemand die het Calvinisme wil leren kennen mag niet nalaten deze "stone lezingen", die door Dr. Kuyper in Princeton (Amerika) in het jaar 1898 gehouden zijn, te bestuderen.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.
Op buitengewone begaafde wijze geeft Dr. J. H. Bavinck in dit boekje een psychologische tekening van figuren uit het Nieuwe Testament, die met Jezus in aanraking kwamen.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse worden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
De Nederlandse taal bevat heel wat z.g.n. geïmporteerde woorden, waaronder ook Grieks en Latijn. Dr. Sizoo schrijft hierover op boeiende en populaire wijze en heeft het zodoende gemaakt tot een leerzaam boekje.

DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.
Een gesprek met Jehova's getuigen schijnt voor velen moeilijk te zijn. Het is ook beter het te vermijden, tenzij men goed op de hoogte is wat Gods Woord ons leert ten opzichte van hun dwalingen. Dit boekje is een uitnemende gids.

VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
Mensen die hier actief zijn in de "Labour Organizations" kunnen nog wel wat leren van dit boekje.

KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen.
Een verzameling gedichten naar thema.

DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Voila.
Mensen die gezonde humor kunnen waarderen houden van de boeken van Ds. Voila. In de regel gaat het over belevenissen van Dominees en kerkmensen.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.